مات ستوري

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې
د دويمې کليزې په وياړ

نصرالله حافظ

مات ستوري

PROPERTY OF
ARIC
Established
1989

نصرالله «حافظ»

۱۳۷۸ لمریز

فروشگاه کتاب الازهر
مؤسسه نشر و پخش کتب فارسی
دهکی نعلبندی بازار قصه خوانی
پشاور پاکستان- تلفن: 2564414
E-mail: alazhar@psh.paknet.com.pk

کتاب پېژندنه

نوم : مات ستوري.

شاعر : نصر الله حافظ.

خپرندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني.

د خپرونو لړ : (۱۰)

کمپوز : احمد قیس (همراه) نوید کمپیوټر، کابل.

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه.

چاپ نېټه : ۱۳۷۸ ل ۲۰۰۰ م کال.

د چاپ ټول حقوق د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې - جرمني سره خوندي دي.

بیه : په افغانستان کې (   ) افغانۍ

په پاکستان کې (۳۰) روپۍ.

په نورو هېوادونو کې (   ) امریکایي ډالره او یا د هغو انډول.

بسم الله الرحمن الرحیم

PROPERTY OF
ACKU
8708

Download From: Aghalibrary.com

د خپرندويې ټولنې يادښت

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني لپاره د ډېرې خوښۍ ځای دی چې د خپلې دويمې کليزې په درشل کې د هېواد د پېښورې شاعر نصر الله حافظ د شعرونو ټولگه خپروي.

د افغانستان د وروستيو څو لسيزو په شعري بهير کې ښاغلي نصر الله حافظ د مطرحو، يادو او نوماندو شاعرانو له جملې څخه دی؛ د هېواد د ادبي بهير زياتره لارويان د حافظ صاحب له شعرونو سره اشنا دي، د هغه شعري ټولگې يې لوستي او له هغو څخه يې خوند اخيستی دی. د هغه سليس او روان بيان او پر شعري فنونو لاسبري د ده شاعري د عامو او خاصو د ذوق جوگه کړې ده.

حافظ صاحب نه يوازې د شعر او شاعرۍ له لارې هېواد ته د کلتوري خدمت جوگه دی، بلکې له څو لسيزو راهيسې يې د شاعرۍ تر څنگ نورې ادبي د هنري ليکنې او ژباړنې هم کړې او له دې لارې يې هم د هېواد فرهنگ ته نه هېرېدونکې خدمتونه کړي دي. لنده دا چې پنځوس کاله کېږي نصرالله حافظ د هېواد ملي ژبې او فرهنگ ته خدمت کوي. موږ په داسې حال کې چې د هېواد دې سپين ږيري شاعر او ليکوال ته د نورو زياتو فرهنگي خدمتونو هيله کوو، د لوی خدای(ج) له درباره څخه هم هيله من يو چې ده ته ښه روغتيا او زيات عمر ورکړي چې د هېواد پر فرهنگي گلبڼ باندې نور هم لکه د يو سندريز بلبل په څېر وچغېږي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه – جرمني، په کاناډا کې مېشته افغانه؛ درنه خور پېغله سپوږمۍ جرنيلي احمدزۍ هم د زياتې ستاينې او منننې وړ بولي چې د دې شعري ټولگې مالي لگښت يې په ورين تندي ومانه او دا شعري ټولگه د چاپ جوگه شوه.

مات ستوري
او تته رڼا

ډېرو خوږو، درنو او ګلو لوستونکو!
د پښتو ادب په اسمان کې چې تاسې د کوم "مات ستوري" ننداره کوئ او تاسې يې په خپلو لوستلو بوخت ساتلي ياست، دا د يوه بوډا او سپين ږيري شاعر د زړه د هغو وينو رنګ دی چې له ډېرو کلونو را په دې خوا يې د الفاظو په لباس کې ډېر سپين کاغذونه ور باندې رنګ کړي دي.
زه د "مات ستوري" د چاپولو او خپرولو په برخه کې د هغه خوا خوږي ورور د لورېينې ډېر قدر کوم چې زما د نورو دوو شعري مجموعو (د شمشاد له هسکې څوکې او ستا د چم ګلونه) د خپرولو په چاره کې يې ډېرې هلې ځلې کړې. د نوموړو مجموعو شعرونه يې زما په اشعارو کې غوره کړي او نقل کړي دي. او د "شمشاد له هسکې څوکې" پر مجموعه يې سريزه هم ليکلې ده. زه ګران او قدردان ورور زرين انځور يادوم، چې نن سبا زموږ د فرهنګ په اسمان کې د يوه ستوري غوندې ځلېږي.
کله چې ما ته د ښاغلي انځور ژبنی پيغام زما د يوې غزليزې مجموعې د چاپولو په باب زموږ د ادبياتو د لارې د نه ستړي کېدونکي لاروي (محترم يون) په وسيله را ورسېد، نو ما يو ځل بيا د خپلې پنځوس کلنې شاعرۍ د زړو او نويو دوسيو د ذخيرو پاڼې واړولې او يو شمېر زاړه او نوي غزلونه مې ورته را بېل کړل، چې بيا مې هغه ګران صديق الله بدر ته وسپارل او ورته مې وويل چې د غزلو په غوره کولو کې ته اختيار لرې، چې هر څه درته ځوان او زلمي ذوق او د وخت غوښتنې اجازه درکوي، ته به هغه غزل د دغې مجموعې لپاره انتخاب کړې چې هغه هم زما دغه خبره په ورين تندي ومنله او دا دی چې "مات ستوري" ته دا وياړ ور په برخه شو او ستاسې د شعر او ادب مينه والو د مطالعې وړ وګرځېدل.

زه خپلې خبرې رالنډوم، خو دغه خبره پر ځان لازمه ګڼم چې په دغه ځای کې اول له خپل محترم ورور ځوان اديب محقق، منتقد او معاصر مشهور کيسه ليکونکي (انځور) څخه او بيا په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې او هم دارنګه له ځوان (يون) څخه مننه وکړم چې مات ستوري يې د دې جوګه کړل چې د هېواد د ادب پر اسمان خپلې تتې رڼاوې خپرې کړي. "بدر" ته چې د مات ستوري د شعرونو اهتمام کې يې خپل ځان ستړی کړی په دغه لاره کې ورته د لاتوفيق غوښتنه کوم، او همدارنګه ښاغلي (قيس د نويد کمپيوټر کمپوزر) ته کوروداني وايم چې د مات ستوري د کمپوز په برخه کې يې له اخلاصه کار اخيستی دی.

والسلام

نصر الله حافظ

افغانستان - کابل، تايمني واټ

د ۱۳۷۸ ل کال د ليندۍ ۵مه.

ډالۍ

خپل دغه شعرونه دهیواد ډیرې دردېدلې او کړېدلې شاعرې درنې پروین فیض زاده« ملال » ته په بشپړه مینه ډالۍ کوم او دا هم یو هغه شاعرانه غبرګون چې ما په ۱۳۶۰ هـ ش کال دغبرګولي دمیاشتې په لسمه نیټه دمحترمې پروین دیوه ښکلي شعر له لوستو وروسته چې ماته یې لیکلی و ، کړی دی :

که مې دردونه د زړه وینې راځه
کله نا کله خو پروینې راځه

درته په لارکې غوړېدلې پرتې
ږده په لیمو قدم د مینې راځه

د کوهکن زړه د تلوسو په خاطر
تپوس دحال ته مې شیرینې راځه

کور مې د زړه تش دی له غیرو څخنې
درته کووم خبرې سپنې راځه

چا دبیلتون په تیغ وهلې راته
له زړه مې څاڅي توري وینې راځه

ړنا رڼا به کړې داتور تمونه
دخدای لپاره مه جبینې راځه

دلته دستا د زړه خبرې شته دي
نور شرم مکړه شرمګینې راځه

ستا د درانه پلو له سیورې لوګی
ای ښپتنې درنې سنګینې راځه

ستا د نازونو قدر دان دې « حافظ »
ډاډه هر وخت نازنینې راځه

مناجات

الهی کرم دې خپل راسره مل کړه
په امان مې له شیطان رجیم د غل کړه

پروانه چې ستا د عشق ورته رادرومي
د وحدت څراغ زما په زړه کې بل کړه

پیمانې چې د نورونو په کې ګرځي
د زړه کور مې د هغه بزم محفل کړه

بندګي مې له قصوره خالي نه ده
دا نیمګړې عبادت مې مکمل کړه

د ګناه خیرې مې پاک کړه په کرم خپل
ورک د دې عاصي له زړه د غه خلل کړه

چې تیارې د ضلالت شي پرې روښانه
را په لاس راته د خپل رحم مشعل کړه

د ماضي او حال په فکر مې زړه شین دی
راته ښکلی نامعلومه مستقبل کړه

ستا جمال ستا د جلال له برکته
لویه خدایه تور لحد مې مجلل کړه

پرښتې ئې چې په خاورو کوي فخر
په نصیب مې د هغې مینې درشل کړه

غني خدایه چې حافظ ئې شم د عمر
ستا د ذکر دا بیان مې مفصل کړه

۱۳۷۷/٤/۱۲

نعت شريف

خاونده ! ما بلبل کړې په ګلزار د مدينې
چغيږم به په ګلو هر سهار د مدينې
نصيب مې که سفر کړې رب په لور د هغه ملک
بنو باندې به پاک کړمه لار د مدينې
بتان د مکې مات شول هم قصرونه د کسرى
پيدا چې په مکه کې شو سردار د مدينې
نغمې د نبوت يې چې خورې وې په فضا
په زړه باندې مې اورې نوبهار د مدينې
د زړه وينې مې سرې دې ورته پښو کې په هوس
چې ووينم په خوب کې لاله زار د مدينې
شپې ورځو د بيلتون راباندې ژوند کړو خراب
نسيمه ! عرض مې وکړه په بادار د مدينې
له عمر نه لرمه دا آرزو په زړه کې زه
چې کاشکې واى زه خاورې په دربار د مدينې
وهې راته توپونه د سينې تنګه پنجره کې
ليدو ته دې د زړه مارغه بې وار د مدينې
ارمان که مې پوره شو دا مې ايښې نذرانه
خيرات د سر به ورکړم په بازار د مدينې
حافظه! که د زړه سترګې دې غواړې پرې بينا
توتيا ورته په مينه کړه غبار د مدينې
۱۳۳٦/٤/۱۲

د اوسیلو لښکر

چې ئې ولګید پرمخ نظر زما
په هاله کې شوه د ناز قمر زما
چې په مینه ناپیدا هم پیدا وینم
شو په کومو رنجو تور بصر زما
د رنګ ساعت ته به د حُسن بازار لوټ کړي
کړي یرغل د اوسیلو لښکر زما
مینې هومره لوړ پرواز سره آشنا کړم
د عنقا له پره بر شو پر زما
دا خو کار د مینتوب ته حیراني ده
بخته! تا راوستل څه په سر زما
ما به وي د ستا پوښتنې ته لیږلي
که ته وپوښتې له چا خبر زما
امتیاز د دورنګۍ له منځه لاړه
تور او سپین د زړه کړه لوټ دلبر زما
قافلې د تورو زلفو به اوس لیږدي
راختلی د اُمید سحر زما
د حافظ د مینې درد کې خوشحالي ده
داچې خاندي د زړګي پرهر زما

۱۳۳۲/۱۲/۲۵

د اُمیدونو سحر

په تورو زلفو کې مې سپین مخ د دلبر ښکاره شي
که نرۍ وریځ کې د آسمان په لمن نمر ښکاره شي

زه ئې په نیمه لار کې پرېښودم د ژوند د اوبو
په رڼا ورځ رانه د زړونو سکندر ښکاره شي

د مینې اور به مې مستې د جهان وسوزوي
کله په دې تنګه سینه کې د اشرر ښکاره شي

چې ئې کتلي ستا د اوښکو ملغلرې پر مخ
څکه له شرمه په سیپۍ ورنه ګوهر ښکاره شي

د بلبل مینه خدای پیدا کړه د ګلونو سره
په سرو لمبو کې خوښ اورپښتې سمندر ښکاره شي

په اوسیلو مې داسې ستا زلفې پلو لاندې شي
لکه ماران چې د هودې له پاړوګر ښکاره شي

جانانه ! وایه مینه ستا به څنګه پټه کړمه
کله په سر باندې زخمونه د خنجر ښکاره شي

حافظه دا دبیلتانه شپه به سبا شي آخر
څوبه د ستا د امیدونو سپین سحر ښکاره شي.

۱۳۳٤ کابل

ښه دی

یوه ئې مینه یو مې یار ښه دی
یو ئې د سپینې غاړې هار ښه دی
چې مې د هیلو غوټی وغوړوي
د تور شپې ځنې سهار ښه دی
چې وي تازه باغچې د حسن په کې
په موسمونو کې بهار ښه دی
چې سره گلونه و په جم او جوش کې
جوړ د بلبلو پرې چیغنار ښه دی
بس دی د صبر تنې ژر وشکوه
مینه کې کله انتظار ښه دی
چې د آشنا د کور په لور دې بوځي
د یار په مینه کې ریبار ښه دی
ماته د نورو له گلونو ځنې
جانانه ! ستا د سیمې خار ښه دی
وطنه ! ستا د ننگرهار په سیمه
ماته له ټولو چپرهار ښه دی
شه حافظانو کې دیره حافظه
مړشه همدلته دې مزار ښه دی

۱۳۳۰

نه غوارم

بلد په لاره یم رهبر نه غوارم
زه د خپل سر لپاسه سر نه غوارم

ځم د ازل د رهنما په نظر
هغه نظر ته بل نظر نه غوارم

چې حشه بهبود په کې د مینې نه وي
دغه کتاب هغه دفتر نه غوارم

چې په کې پروت نه وي خیرات د حسن
خالي کچکول د قلندر نه غوارم

چې یې د یار په سرونه ښندمه
بې نوا ښه یم سیم او زر نه غوارم

د حق ویلو نه چې ژبې تړي
دغه جادو دغه منتر نه غوارم

چې په کې ثیرې وي د زړونو جامې
هسې برات هسې اختر نه غوارم

چې مې د زړه سپیلني نه کړي لوگي
دغه بې سوزه شان مجمر نه غوارم

دا د غرور مانۍ چې نه کړي لمبه

آهـــه! پــه تاکې پــټ شـــرر نــه غـــواړم
د حـــق پـــه لاس کې چـــې ونـــه ځليـــږي
ايښـــې پـــه تيکـــې کې خنجـــر نه غـــواړم
د بـــري تـــوغ چـــې پـــرې ونـــه رپيـــږي
هغـه مـات شـوی وران سنگـــر نه غـــواړم
کـه مې پيـــدا کـــړه د زړه ورکـــه مـــينه
نـــور بـــه ملکـــونه در پـــه در نه غـــواړم
په خپـلـه ځـالـه پاچـاهـي کـــومـه
چې نور پرې ښکار کـړم بـال و پـر نه غـــواړم
کـه شـي د چـا لـه شيـنـکي ځـاله قـربان
کـه سـر مې ځـي تاوان د سـر نه غـــواړم
چې ځـان را ياد کـړي او جـهـان مې هيــر کـړي
زه «حـافـظ» دغـسې هنـــر نه غـــواړم

۱۳۳۶/۵/۱
پښتني تجارتي بانک

د اجل تبه

چې کور شمال دې په وربل راشي
په زړه زما د غم غوبل راشي
چې اوسیلي دې تش له خولې نه وځي
نو په ما تبه د اجل راشي
په تروه تنده چې را وګورې ته
غم له ما تمه سره مل راشي
بیلتون دې اوردی دم په دم مې سوزي
ستا په وعده یو څه تسل راشي
ځان آئینه کې هغه وخت وګوره
چې دې پر مخ د زلفو ول راشي
درنه به پته کړم ادا د سترګو
که چیرته ما ته د غلا چل راشي
په زړه مې دیر څه درته ګرځي ګرانه
خو ګه په خوله د غه ویل راشي
شوم پښیمانه په دې کړې رندی
نه چې په مینه کې خلل راشي
حافظ چې ستړی په فراق کې شمه
د زړه د مه مې په غزل راشي

۱۳۴۲/۲/۱۴

د اوښکو کاروان

ستا د سرو شونډو شفق او د سپين مخ آسمان مې خوښ شو
ځاى په ځاى ځالونه ستورې کهکشان پيزوان مې خوښ شو
چې زما ويشتل په زړه کړې د کږو ښو په غيشو
او ګوزار ئې خطا نه ځي د ابرو کمان مې خوښ شو
ښه چې ستا د تورو زلفو سلسلې مې زولنې شوې
که له قيده مراد داوې يم زما زندان مې خوښ شو
د وصال متاع به راوړي پس له ډيرو ختنه بيلتونه
په زيړ مخ د ترمو اوښکو راروان کاروان مې خوښ شو
چې نرګس دې مستې سترګې شرموي له ډيره خياله
د جنت ګلشن به څه کړم د ښکلا بوستان مې خوښ شو
که د سر په بيه وشي پرې به واخلمه ستا مينه
له سرې ګتمې نه تير يم د عشق تود تاوان مې خوښ شو
ستا په غاړه اميلونه په کې رنګ په رنګ ګلونه
زما سوي ارمانونه دريده ګريوان مې خوښ شو
خوله پياله د سرو شرابو صراحي په شانته غاړه
د ملالو سترګو زيب کې د خمار توفان مې خوښ شو
په محفل کې د رندانو چې د عشق د ميو ويش کړي
ساقي ډکه پياله راکه د جنون جهان مې خوښ شو
د حافظ په سوي زړه کې بې له سوزه بل څه نه شته
چې له سوز او درده ډک وي نو هغه بيان مې خوښ شو

شريکه دنيا   کابل - ۱۳۴۳

خوار حسن

په شکیدلي گریوان زانگي جړې زلفې پریشانې
شوې د خوار حسن کتو ته د جهان سترگې حیرانې
د هوسی په شانته سترگې ، د نظر د ښکار له ویرې
د سپین مخ په ورشو گرځي وارخطا او سرگردانې
له ښوڼې د گوهر ودانې اوري خوارمان چې
دې د اوښکو ملغلرې نابیناوته ؤ ته ارزانې
د کړو وروځو باتورئې د تندي په چگس ناست دي
وزر څنډي ښکار لپاره خوري د زړونو غزالانې
خوله سیپۍ غاښونه دُرردي خود قدر بازار وران دی
د آهونو قافلې ئې په سپیر و شوندو روانې
مورنی ژبه ئې خوله کې په پښتو کوي خبرې
په پښتو ورسره کاندي ډېرنازونه اداگانې
زنگ وهلی سپین چارگل ئې هسې زیب کوي په پوزه
ننداري ته ئې دریدلي په حیرت کې دي ښاریانې
ښکلې زنه ئې منه ده پرې پرته د خوارۍ دوړه
وچې شونډې ئې په غم دي هم د گل غونډې خندانې
په زاړه څادر کې نغښتې د ښکلاو پرښته ده
ځای لري د زړه په عرش کې په غمزو کړي غزاگانې
د مزدورې ابی لور ده پلوشه جوړه د نور ده
ساده حسن ته ئې پسخیږی په ارم کې ښاپیریانې
د خوا رحُسن ترانه ده څه غمژنه افسانه ده
په رښتیا چې دا خبرې په حافظ دي ډېرې گرانې
د میزان میاشت ۱۳۴۳

د وصل باده

چې په کام د محبت کې يو کرت سړی ناکام شي
د ښخو ميو په باغ کې د نصيب نظر په خام شي
په محفل کې ورته راوړي ساقي ښه شراب د مينې
د قسمت چارو ته ګوره چې چپه ئې لاس کې جام شي
د بيلتون په ترخو باندې لذت مومي کار د مينې
دغه کيف به په کې نه وي که د وصل باده عام شي
د کيميا اثر ورکړی خدای نظر ته د نمر مخو
تورې خاورې پرې سره زر شي چې ئې هر پلو ته پام شي
کور مالت به تول له مخې ستايه وال کړي د خپل حُسن
شاه ليلا که نن له خياله ما زديګر پورته په بام شي
د هوښيار مارغه په خير به په سل لومو کې راګير شم
زمانه راته له سترګو په قدم قدم کې دام شي
ليوني د يار په زلفو کې ورلويږمه يارانو
په ښه بوی باندې رغيږي خلک وائي چې سرسام شي
زه حافظ په هوډ ولاړيم ان د مرګ تر پولو پورې
که د ژوند تنکی غرمه مې په همدې ګړی ماښام شي
۱۳٤٥/٤/۲۰

یوه موسکا

ای ربـــاره راتـه وایه چې دلدار مې ؤ کـــه نـه ؤ
چې له ځـانه راتـه ګران دی هغـه یار مې ؤ کـه نه ؤ

چې د زړه غوټۍ مې ګل کړي د وصال په نسیم باندې
دې خـزان وهلي ژوند ته نوبهـــار مې ؤ کـــه نـه ؤ

زړه ئې واخسـتـه له مـانه چې یوه مـوسکا ئې وکړه
هیڅ له ځانه خبر نه وم چې اختـیـار مې ؤ کـه نه ؤ

زه د عـشق په کـار او بار کې د وفـا سـره آشنا یم
چې ئې خوی مو دام جفا ده جفا کار مې ؤ که نه ؤ

چې زمـا د خـولې خـبرې وې په سـاه ورتـه ارزانې
په بازار د مـــحـبت کې خـریدار مې ؤ کـــه نـه ؤ

څـه چې وائې راتـه وایه د حـافظ له خـوارې مـینې
د بیلتـون په سـرو لمبـو کې تنار کرار مې ؤ کـه نه ؤ

۱۳۴۸/۲/۱

د غازي منت

په داسې مخ به کوم نیک بخته خوله ږدي
چې منت لا د غازي هم په ځان نه ږدي
که مطلب یې ترې زما خواشیني نه وي
په سپین مخ ځله د ناز خالونه شنه ږدي
خوږې شوندې تریخ نظر دا څه دستور دی
چې په یوځای د خوږو سره ترخه ږدي
چې له خیاله په شالاړه شي وخاندي
بویه داچې مې ملهم په زخمي زړه ږدي
لیندۍ وروځې ئې سم دم ویشتل په زړه کا
د بڼو غشي که ډیر په کې کاږه ږدي
زه ئې خاص ستا د غمزو اشاره بولم
چې رقیب مې په هرځای کې پل په پله ږدي

۱۳۴۹

بې سازه سوز

ستا يوه موسکا به په جهان باندې ورنه کړمه
خدايږو چې دا گټمه به په زيان باندې ورنه کړمه
کيږې مې چې تا سره د مينې راز و نياز په کې
زه به دغه شاړه په بوستان باندې ورنه کړمه
اېښې چې پرې تا د ناز مکيزډک قدمونه دي
دغه خړه خاوره به آسمان باندې ورنه کړمه
کومه خوشبوئي چې ستا د څنو يوه تارکې ده
مفته به ئې د مشکو په کاروان باندې ورنه کړمه
مينې ليونی څه چې د ستا په ليونتوب کې دي
هغه هوښياري به په لقمان باندې ورنه کړمه
مه راوړه په مينه کې دارو طبيبه ! خير يوسې
دا بې سازه سوز به په درمان باندې ورنه کړمه

۱۳۵۰/۵/۱۶

د زلفو جهان

په کومه ژبه صفت وکړم د جانان د زلفو
مائې په زلفو کې ليدلی بل جهان د زلفو
چې ئې بيگاه د چا پرمخ د زلفو شپول ليدلی
سپوږمۍ د خواست ځولۍ خوره کړه په اسمان د زلفو
څوچې زنځير او زولنې د زلفو ونه گوري
په خود به نه شي په هيڅ رنگ ته ليونيان د زلفو
اغياره زه ئې خوی او بوی د کفر څه پيژنم
يم ساده د له سپين سپيڅلي مسلمان د زلفو
ژوندون هغه دی چې په وصل کې د زلفو شي تير
قايم قيامت کاندي په ما باندې هجران د زلفو
تا را په غاړه کړلو اوس د تورو زلفو زنار
ما قبول کړی لا د وخته دين ايمان د زلفو
زه چې دا زلفې زلفې وايم عبادت ئې گڼم
خدای هم په خپله صفت کړی په قرآن د زلفو
په هر سهار چې د سنبل د زلفو ذکر کوي
لري په غاړه د عشق لومه بلبلان د زلفو
جانان له ما تاوان د خپلو ماتو زلفو غواړي
په سر او مال به شي پوره کله تاوان د زلفو
خدايږو چې زړه به د زاهد ورپسې بوټ ووځي
په کومه ژبه چې حافظ کړی بيان د زلفو
۱۳۵۰/۱۱/۱۰

یوه دره ده

دی وطن د ښا پیریو د ښکلا یوه دره ده
د سپین غره په لمن ویره په رښتیا یوه دره ده

چینې تا ندې د خور غاړې گودرونه ئې ودان دي
ماز دیگر ئې د کتو دی تماشا یوه دره ده

نیمه شپه ئې له دیرونه د تپو آواز چگیږي
د ستار په زیر او بم کې جهان فزا یوه دره ده

گورې ونې گڼې باغونه جنتي میوې په کې دي
چې سیل بین په کې خوشال وي بس همدا یوه دره ده

گل کڅونه په کې شته دي رنگ په رنگ په کې گلونه
د بلبل له نغمو ډکه هر سبا یوه دره ده

د زړه غوښه هر میلمه ته ورکوي په خپله خوښه
ده مشهوره میلمه پاله له پخوا یوه دره ده

د سپین غره سړې اوبه ئې جوړ درمل د رنځورانو
په هوا کې ئې شفا ده خوش هوا یوه دره ده

د نسیم ورمه ئې څه ده په کې پروت د مسیح دم دی
د قدرت له رنگینیو جوړه بیا یوه دره ده

محبت مینه ئې زړو کې تل ژوندی پائي په مینه
د وحدت د نور په وړانگو کې رڼا یوه دره ده

یوه ښکلې شان ورشوده په کې گرځي غزالانې
سراسر ډکه له عشقه او صفا یوه دره ده

ب ېې مينه ، بوټې مينه ، هوا مينه فضا مينه
د مجنون د مينې کور دئ د وفا يوه دره ده
غم ئې کم شي چې څوک ورشي تود بازار کې د حسن
په د حسن سوداګره ! د سودا يوه دره ده
د سپين غره د سپينو واورې سپينې وړانګې پراخې پرېږي
پرې مين د آسمان مردی په دنيا يوه دره ده
باتوران او شاهينان ئې لا له ښکاره ستړي نه دي
شاهبازان ئې مودام څرخ خوري په فضا يوه دره ده
د هنر او ادب بزم په کې پاتې دی تل ګرم
د محفل د يوه ئې بيله نا آشنا يوه دره ده
توله شپه د اسمان ستورې هم د دې ښکلا ته ګوري
د سپوږمۍ زړه په کې خوښ وي دلکشا يوه دره ده
چې جرار ، بيدار ، بينا يې ښکلا وار په وار ستايلي
د حافظ د ژوند جونګړه څه زيبا يوه دره ده .

۱۳۵۲ کابل

چپرهار

د غم سندرې

قلم مې نه لیکي که لیکي نو د غم سندرې
چې مې لګیږي شپه او ورځ په غوږ د بم سندرې
چې په سرو وینو کې لمده ده د وطن جامه مو
کله راځي زما په خوله د جام جم سندرې
وخت رانه تیر شو د خوښۍ او خوشالۍ د سرود
دي په سُر شوي په هرساز کې د ماتم سندرې
خوښي د روغو زړو نصیب شه زه ناروغه یمه
ماته منظور دي درده ستا د خواږه چم سندرې
ای د تقدیر کاتبه تانه به ګیله څه کوم
ماته د مخ په پانه تل لیکه د نم سندرې
وه دا دنیا به اوښکې اوښکې له ماتمه ورته
که اوریدی شوی چا په هجر د شبنم سندرې
پام کوه پام رباب د روح ته مې چې لاس رانه وړې
شي به یې جګې له هر تاره د ماتم سندرې
«حافظ» خولاړو کده ئې بار د ارمانونو کړله
اوس به څوک وایي درخوته د آدم سندرې
۱۳۶٤/۳/۳۱
شاه شهید کور کابل

د پتنګانو محفل

بلو و شمعې پتنګانو ته محفل جوړوو
د مینې سوو لیونیانو ته مقتل جوړوو
چا کړي څه څوک به کړي څه او لا به څه کوي څوک
موږ شاعران یوځان ته بزم د غزل جوړوو
موږ د دنیا او د عقبا د جوړیدلو نه یو
د شعر پیغلې ته په نوي رنګ وربل جوړوو
موږ د ابد د ناکردو میړني نه یو دومره
سپیره تندي کې وراني لیکې دازل جوړوو
غمازه تا ته مبارک شه دا د محکمې دوزخ
د کهکشانو ملک ته موږ لار د منزل جوړوو
داچې خزان باغچوکې ګرځو د ګلونو پسې
ښکلي کوو وربانديې څلي د بلبل جوړوو

۱۳٦٤/۷/۱۱

کورشاه شهید

د نظر براق

د نظر د براق واګي دي لږ تم کړه
عرش د زړه مې مشرف په خپل کرم کړه
د سرو اوښکو پسرلیه ورندی شه
دا خزان باغچې مې ګل په خپل کرم کړه
زما څیرې ګریوان پریږده چې وي څیرې
را په یرغه خوشحالي د ټول عالم کړه
زه د مینې مانوګی یم پروامه کړه
د الفت د رباب دې دې خواته راسم کړه
د وصال په لاس د سمال د عطا واخله
پرې مې وچ د بیلتانه د سترګو نم کړه
چې دې وخوړم د زلفو په منګورو
د سرو شونډو پاړو ګره اوس مې دم کړه
د یر غمونه په ما را غلل ته چې لاړې
په را تلو دې د حافظ نه لرې غم کړه

۱۳ / ۸ / ٦٤

د جمال تصویر

د بیلتون اوښکې مې داغونه په ګریوان پاتې شوې
د زړه کټرې مې په کوڅه کې د جانان پاتې شوې

دا یې تصویر دی د جمال لږ را په خود شه عقله
د آئینې غونډې چې ته ورته حیران پاتې شوې

حسن بدل مینه بدله شوه سنګار بدل شو
لاړې کیسې ستا د نتکۍ او د پیزوان پاتې شوې

د سبا ستورې څه بې ځایه راختنه وکړه
ستا د ګیلو مانو خبرې مې آرمان پاتې شوې

مینه به اوس درته د غیرې نه جنت جوړ کړي
چې په ما لت د لیونو څیرې ګریوان پاتې شوې

اوس جنازې پسې دې ولاړه ښکلې منډې وهي
حافظه! ته چې تل د حسن ثنا خوان پاتې شوې

۱۳۶۶

د بغداد په لور

روان یو له کابله د بغداد په لورې ځو
دیدن ته د چا ښکلو د مراد په لورې ځو

شو دلته مو له ځرمې فریادونه بې حاصل
د وخت له بې دادینه ځو د داد په لورې ځو

زیارت به هلته وکړو د نجف او کربلا
د مینې او وفا د ټینګ بنیاد په لورې ځو

سلام ته به په سترګو ځو د غوث ثقلین
ناښاد زړونه به ښاد کړو چې د ښاد په لورې ځو

مونده ګوندې ارمان کړو د بابل په خرابو کې
تاریخه! ستا د ستر برم د یاد په لورې ځو

کیسه به را تازه کړو د هاروت او د ماروت
ای عشقه ! ستا وعدې ته د میعاد په لورې ځو

دربارکې د امام بوحنیفه به وکړو عرض
د مینې طالبان یو دا ستاد په لورې ځو

مرشده لاس مو نیسه چې مو یونسي دجله
ده ځومره نیک مرغي چې د ارشاد په لورې ځو

۱۳۶۶ لړم ۲۸

د زړه زور

ورو په ورو باندې کمیږي د زړه زور مې
او په کیږي او په کیږي د زړه زور مې

د فراق په کندو کله د ختو دی
هسې رنګ رامعلومیږي د زړه زور مې

چې خزان مې شو میلمه په باغ د عمر
لکه ګل غوندې رژیږي د زړه زور مې

په څنګ شوی چې د ژوند له ګیرو داره
په خپل ځان باندې پوهیږي د زړه زور مې

چې هر څومره جفا پورته ځي د دهر
هومره ښکته کیږي د زړه زور مې

چې لیدلی یې د چا د مخ دیوه ده
د پتنګ غوندې سوزیږي د زړه زور مې

۱۳۶۵/۱۱/۵

کورشاه شهید

PROPERTY OF ACKU 3707

ځي او راځي

دا څو کاله څو په غم ځي او راځي
په قبر ياد وير او ماتم ځي او راځي
نوروز څه دی بدرګه ورسره هر کال
درد او غم په هر قدم ځي او راځي
بې يارانو به د زړه خوښي په څه وي
په زړه څيريکې د الم ځي او راځي
خندا وچه ده د شونډو په مالت کې
په هر مخ د ستر ګونم ځي او راځي
د ښادۍ د ساز نغمه ده چوپه شوې
انګازې د توپ او بم ځي او راځي
ګلان مړاوي پر بلبلو ماتم جوړ دی
پرې د سرو لمبو کرم ځي او راځي
لا زما د زړه د ګل بوټې خزان دی
پسرلی مې ګټه په چم ځي او راځي
چې زما د زړه د بڼ بلبل خاموش دی
پسې ساه مې دم په دم ځي او راځي
چې د ښکلي مخ رڼايي لمر کې نښتيه

UKJA

نو په ستر گو مې تور تم ځي او راځي

سره اورونه يې په سر باندې بلېږي

پرګنې د بنی آدم ځي او راځي

لکه سیوری مې د مساز د وطن غم شو

دم قدم راسره سم ځي او راځي

لا به نور ستا د هجران غمونه راشي

ګرانه تر اوسه خولاکم ځي او راځي

په کې خوند ستا د پایزبو د شرنګ نشته

بنا پیری که دارم ځي او راځي

د ځوانی احساس پرې نه ناځي مطربه

ستا نغمې په زیر او بم ځي او راځي

دی شکولی ورته چا امیل د غاړې

په ژړا مې چې صنم ځي او راځي

زړه تک تور دی د رقیب خو په ظاهر کې

د دوستی په خوله قسم ځي او راځي

د سپین غر غونډې مې زړه ورته ولاړ دی

که پرې وریځې د ستم ځي او راځي

۱۳۶۷/٤/۲۵

نپوهیږم

د بهـــار ښکلي رنګونه ؤ رنګونه
ورسره د عــشق ساز ونه ؤ سازونه
کــه اغیـــارو په کې خـار کــرلي نه واې
دا وطن بـه اوس ګـلـونه ؤ ګـلـونه
په ديدن به د چمن بـلـبـل نه مـــړيدلو
مـيـنـې څـه عجب وختونه ؤ وختونه
ستـرګې څـه وې د وطن د هري پيغلې
د شـرابو ډک جـامونه ؤ جـامونه
هرسړی د ژوند په قـدر ؤ خوشحاله
ورکه له څيرمې تول غمونه ؤ غمونه
ژړانه وه فـريادونه ؤ غـوغـانه وه
له ښکلو بيـبيـو ډک کلونه ؤ کلونه
حافظ وايي دا دوزخ ورته چا جوړ کـړ
د جنت غــونډي باغــونه ؤ باغــونه

۱۳۶۷/۱۲/۱۰

د راديو لار

ارمان

تالا تر غږي شـــــرله چمن گلونه ورژیدل
زمــــا د مــــینې د گلشن گلونه ورژیدل

چې په څــو ژبو یې صــفت کــاوه د چا د حســن
په باغ او بن کې د ســـــوسن گلونه ورژیدل

ښکلا د پیــــغلو د وربل او د زلفو د شـــملو
لاړه زمـــــــوږه د وطن گلـونـه ورژیـدل

باد بیــا چې خبر ورکـړ د شــیرینې د مـرگ
تــازه په وینو د کـــــوهکن گلونه ورژیدل

نور زلیـــخـا ته څــه شي پاتې د ویلو تشــو
چې د یوسف د پیــــــرهن گلونه ورژیدل

کــه زر ســـپرلی راشي حــافظه وبه نه غوړیږي
کــــه دي داخل ته د ســــخن گلونه ورژیدل

۱۳۶۷

د دیدن خیرات

نن دې سترګو کې د کوم شراب مستي ده
چې راغلې مې په زړه هسې سستي ده

ستا ترخې سپورې زما خوږې د نورو
یاره ! دا څه محبت څنګه دوستي ده

ساقي ستا د منت بار په ولونه وړم
دا باده زما په لاس کې «الستي ده»

پیدا شوی له ازله یم سرلوړی
د غماز غوندې مې کله زده پستي ده

د دیدن خیرات ژرژر ویشه په خوارو
د خیر کار کې په کار هر کله چستي ده

مبارک دې د ښکلا هستي تل اوسه
را په برخه تل مودام ماته نیستي ده

ای د حسن زبردسته رحم بویه
د حافظ خواري د عمر زیر دستي ده

۱۳۶۸/۲/۱۰

راډیو انصاري واټ

زما ځواني

ځواني وه څه د خوب کتل ؤ چې بس تیره شوله
یا خود سترګو رپول ؤ چې بس تیره شوله
وي څه تغبیر به دا زما د نامرادۍ ځوانی
په سرو لمبو کې سوزول ؤ چې بس تیره شوله
که وه د چا ځوانی په خُم کې د شرابو ډوبه
زما په غم کې ډوبول ؤ چې بس تیره شوله
یوه غمځنه حادثه وه د بهار په موسم
د سرو غوټیو ریژول ؤ چې بس تیره شوله
شاعري څه وه لږ ساعت د چا د زلفو په تال
د څو خیالونو زنګول ؤ چې بس تیره شوله
مینه وه څه پرته له دې چې د زړه وینې وخورم
د زهرو ګوټ ؤ تیرول ؤ چې بس تیره شوله
وصل ؤ چیرته وه به دا د یار د هجر شپه
په سر د غرونو اړول ؤ چې بس تیره شوله

۱۳۷۸/۲/۱۴

راډیو لار

د زړه کعبه

اوس به د مینې ګلې سم ورانیږي
خال په تندي چې د صنم ورانیږي

ګریوانه ډوب دې کړم توپان د اوښکو
د مېږي جاله په شبنم ورانیږي

ورنه راتاو دي تور پیلان د وحشت
کعبه د زړه مې دم په دم ورانیږي

ګومه دنیا چې اوسیلې ورانوي
نه په ګولۍ او نه په بم ورانیږي

زورېږي زما د عشق په ولو راځي
د چا پرې څه که زیات او کم ورانیږي

خزانه ! ستا د بې رحمۍ له لاسه
باغچې د ګلو چم په چم ورانیږي

څه خودي شوي د درخو په وربل
نغمه رباب کې د آدم ورانیږي

۱۳٦۸/٤/۱٤

د راډیو لار

د عشق کعبه

کـــه زمـــا ضـــيته له ازله اوسي

ستـــا د بنـــايست ديوه دي بله اوسي

چي د ښـــو خـــبري ژبه وکـــړي

غـــماز دي ورک له دي مـــحـــفله اوسي

کـــعبې د عـــشق ته چي لار جـــوړه نه کـــړي

پـــښي مـــې دې پاتـــې لـــه مـــنزله اوسي

چي پرې تـــوده وي هنگـامـــه د مـــيني

اور مـــې د پـــورتـــه لـــه گـــو گـــله اوسي

زه غـــرووم ســـتـــرگي يـه لاره ورتـــه

چي راســـتـــانه ســـتـــا لـه درشله اوسي

چي مـــې مـــنظوره قـــربـاني شي د ســـر

بخـــتـــه! هغـــه ســـاعت به کله اوسي

تـــوبه د هغـــه اوســـيلي لـه تـاوه

چي رابهـــر د زړه لـه تـــلـه اوسي

۱۳٦۸/٥/٤

راډيو

داڅه وشو

داڅـــه وشـــو دا څـــه کـــيـږي څـــه به وشي
گـــرانـه يـاره ! يـارانـه خـــو داسې نـه شي
ای زمـــا د رنـځ طبـــيـــبـــه راتـه وايـه
دا غـــمـــو خـــوړلی زړه به څنگه ښـــه شي
زه خـــو ســـتـــا د مـــينې اوربل پـه ســر گـــرځم
ته زمـــانـه مـــانـړيـژن گـــرځې پـه څـــه شي
ســـتـــا د ســـتـــرگـــو يوبـانـه دي هم کـــوږ نـه شي
خـــيـــر کـــه غـــشي مې لـک شـــوي ترې پـه تشي
غـــوړيدلي مې لـــيـــمـــه درتـه پـه خـــاورو
نه چې ســـتـــا تلي پـه خـــاورو کې ســـپـــيـــره شي
بـيـــا به دا د عـــشق غـــوغـــا نـه نه وي کـــوڅـو کې
کـــه د مـــيـــنې لـيـــوني چرتـه ويده شي
ته بـه څـــه کـــوې د مـــيـــنې آدم خـــانـه !
کـــه درخـــو د پښـــتـــو بل چاتـه واده شي

۱۳۶۸/۶/۱۲

راديو انصاري وات

د رڼا څرک

څـــــرک د رڼا تـه انـتـظـار کـــــاږم
تـورو تـیـــــارو کې د ژونـد لار کـــــاږم
چې مې یو ګل نشــــــتـــــه د ژوند په بڼ کې
مـنـت بـه څلـه د بـهـــــار کـــــاږم
هیــــڅـوک پـه غـم راسـره نـه شـو شـریـک
پـه یـوه ســـر دغـــــه نـاتـار کـــــاږم
وران کـــــړي څـــــوځـلـه بـاران د اوښکو
چې پـه کـاغـذ دغـه اشـعـــــار کـــاږم
چې مې ترڅـــــو قلم پـه ګـــــوتـو کې وي
نـوم د جـــــانـان بـه پـرې بـار بـار کـــــاږم
حــــافـظ ګـلـونـه ټـولـووم د شـــــعـــــر
غـــــاړې تـه ســـــتـــــا د ګـلـو هـار کـــــاږم

۱۳۶۸/۸/۲۹

شاه شهید کابل

د مینې راز

لکه چې خـوار وم هسې خـوار پاتې شـوم
سـتـا د دیدن په انتظار پاتې شـوم
نوز د وصـال منزل ته ورسـیدل
زه د بیلتـون په نیمـه لار پاتې شوم
طبیـبـه! راغلې لاړې څـه دې وکـړل
زه لاهم هغـسې بیـمـار پاتې شـوم
په اوسنی یاری کې گـتـه نشـتـه
خـوشې په تمه د ریبـار پاتې شـوم
د زړه باغـچـه مې لا خـزان پرته ده
هسې په هیله د بهـار پاتې شـوم
د مـینې راز مې پوره ونه سـاتـه
داچې رسـوا په سـردار پاتې شـوم
صـیـاد تـړلي دي وزرې راتـه
چې بې نصـیبـه له گلزار پاتې شـوم
فـریاد د خـوږ مې چاته ونه رسـید
کـه تر سـبا پورې بیدار پاتې شـوم

د خپلو اوښکو په تاو ښه پوخ شومه
لکه کباب په تنره انګار پاتې شوم

نرخ يې له ځمکې نه آسمان ته وخوت
زه چې د حسن خريدار پاتې شوم

ملګري تول منکر د مينې نه شول
بس خو يوزه په کې اقرار پاتې شوم

آسمانه ! ستا د بې رحمۍ ځنې
د زره له زوره وار په وار پاتې شوم

جنون نه غوړ مې ستا په غبرا يښی دی
ناست يو چې څغې ته تيار پاتې شوم

درباره حسن ته يې ونه غوښتم
داخو په لسه د اختيار پاتې شوم

بې نيازمې نه اخلي د پيازو په نرخ
د بې عرضيو په بازار پاتې شوم

۱۳۶۸/۹/۶

د وحدت شمع

اقبال چې د اقبال په براق سپور راغی محفل ته
مستي راغله جذبه راغله او شور راغی محفل ته

بې واره یو پر بل پسې جامونه تشوي
قربان دې شم ساقي عجب مې خور راغی محفل ته

زاهده ! اوس دې تېنګه کړه پګړۍ د تعقل
د مینې لیوني چې نن سرتور راغی محفل ته

دارو ورسره شته د بې خودۍ د رنځورانو
طبیب غوندې حبیب غوندې غمخور راغی محفل ته

چې ویې لیدله بله دلته شمع د وحدت
پتنګ غوندې د مینې سوی سکور راغی محفل ته

ګوتلي یې پوره ؤ د ازل په پیمانه
له ځانه بې خبر غوندې نسکور راغی محفل ته

اوس تینګه میکده کړه چې خمونه چپه نه شي
د خیرې ګریوانونو کلی کور راغی محفل ته

راځه ښکلیه ! دلته چې هرڅه دي ښکلي ښکلي
لتا سره د رڼا رشم ښایست نور راغي محفل ته
حافظه ! ساز د روم او د تبریز او د خیبر
یوځای شو د زخمي زړونو تکو راغی محفل ته

یادونه : د ۱۳٦۸ کال د روژې د میاشت ۸ شپه خوب وینم چې د یو شمیر روحاني او عرفاني شخصیتونو ترمنځ استاد حمزه شینواری ناست او د سلوک او تصوفي ادب په باب خبرې کیږي چې په دې کې له کومې خوا ډاکتر علامه اقبال راښکاره شي . د هغه په راتلو د ټولو سترګې د هغه خواته واوړي . په دغه وخت کې استاد حمزه ماته ووایي چې حافظه ووایه د اقبال په استقبال کې یوڅه ووایه چې د استاد د دغې وینا سره سم زما په خوله د پورتني غزل مطلع راشي.

د اوښکو باران

باران د پسرلي سره ګلونه راوريږي

ګلونه راوريږي او رنګونه را وريږي

د تالندي برېښنا د ټنګ ټکور په انګازو کې

په کمانو بوتو بورنګ ته حسنونه را وريږي

ټول خلک خوشالي کړي نه پوهيږم چې داولې

په ما غريب دلي دلي غمونه را وريږي

فرياد له هر کوره پورته کيږي شپه او ورځ

زموږ په کلي کور باندي غمونه را وريږي

حافظه! که په نوروشي باران د سرو ګلونو

زموږ په سرو باندې اورونه را وريږي

۱۳۶۸/۱۲/۱

د چا یادونه

په زړه مې بیـــا د چا خـــواږه یادونه را.وریږي

یـادونـه راوریـږي کـــــه ګلـونـه را وریـږي

مـــاوې چې به یوازې اور د ځـــمکې په مخ بل وي

آسـمـانـه سـتـا له سـتـرګـو هم اورونـه راوریږي

خـوښي ده خـوشـالي ده د دنیـا په کـور او کلي

دا خـــوار کلي زمـــوږ دي پرې غـــمـونه را وریږي

څوک مري له دیرې لوږې پرې خواري د ځنکدن ده

په چا د من سلوا نعـــمـــتـــونه راوریږي

زمـــا د هیلو ځـــاله به پرې ولې لمبـــه نه وي

شـــیـــبـــه شـــیـــبـــه سکروټې بارانونه را وریږي

ته ناست اوسه په امن کې د شیش مـحل خـاونده

زمـــا په خـــواره خـــونه دې بمبـــونه راوریږي

په مـوږ خـو تل راتلونکې مـرحلې دې د زحـمت

ای ربه ! دا په چا ستا رحمتونه راوریږي

یوڅه خو د دیدن باران په دې خواکړه راستون

اشنا په زړه مې د پر ستا دیدنونه راوریږي

زه نه یم شرابي په بل پلوې اړوه

له سترګو دې قربان شم ترې جامونه راوریږي

طبیبه ! هسې خوشې دې ځان مه بد نامه

زموږ په کور او کلي ټول دردونه را وریږي

کوڅه د لیونو ده ترې په ډډه ځه حافظه

مودام دلته کېږې څیري ګریوانونه راوریږي

۱۳۶۸/۱۲/۲۸

د عبدالصمد خان اڅکزي سیمینار آریانا هوټل کابل

د درې ورځو میلمانه

پرون راغلو نن دلې سبا ستانه یو
دنیا ستا په کور درې ورځې میلمانه یو
د پلونښې به مو وي او مونږ به نه یو
مونږ ملګري د فنا د کاروانه یو
چې دا وریځې لږ خپرې شي مونږ به هم ځو
پنا شوي دلته لږ له بارانه یو
زر سپرلي که راشي لاړشي نه غوړیږو
مونږ سیزلي سرو لمبو د بیلتانه یو
د مرګي د سیند څپو یو را اخستي
نه دریږو نه ستنیږو په یانه یو
نن سبایي په مونږ سترګې درنې شوي
اوس پوه شوي مونږ په نیت د کوربانه یو
ده څرګنده راته ستا د اجل هنده
مرګه ښه خبر شه مونږ هم پښتانه یو
زمونږ لاره د حق لاره ده حافظه!
مونږ د سپکو پسې نه ځو چې درانه یو

۱۳۶۹/۹/۱۹

روژه ۱۳ نیته شاه شهید د ګهیځ اوه بجې

د حُسن غل

اورشومه د مینې په زړه بل شومه
ماوې زه به ژوند شمه اجل شومه

شمعې په سلگوکې پتنگ وسیزه
داځکه محفل ووم چې مقتل شومه

هسې رنگ معمی شوم چې حل نه لري
جړشومه جوړستا د زلفو ول شومه

خوا د رقیب ښه راباندې یخه شوه
ښه د بیلتانه په ژړنده دل شومه

ستا د مخ د نمر وړانگې چې تتې شوې
ورک شومه د شگې د مخ ځل شومه

ملامې ستا د غم پیتې راماته کړه
ناست یمه په ځای په پښو شل شومه

شومه گنهگار توبه مې ماته شوه
څه وکړم چې بیا د حسن غل شومه.

۱۹/۱/۱۳۶۹ روژه ۱۳ شاه شهید کور

پلوشې

ځې دې له مخه د جمال پلوشې
خورې دې هر لور د کمال پلوشې
د پتنګ سوی ګوګل ګورې کنه
اې د جمال اې د جلال پلوشې
کړې رنګینه مې د خیالونو دنیا
چې راکړې دې شي د خیال پلوشې
د سبا ستورې ته رڼا ورکوي
د وروځو منځ کې ستا د خال پلوشې
حُسنه قربان دې له جلوځنې شم
لا دې زیا تیږي کال په کال پلوشې
څوک به دي ښنګه مخ ته وکړي نظر
بریښوي سترګې دې د شال پلوشې
لکه د ګل هسې تازه اوسه تل
اې د حافظ د قال او حال پلوشې

۱۳۶۹/۱/۲۷

شاه شهید کابل

د اوښکو پشه کال

د کعبې په سر څریږي د تا زلفې
بتکدې کې هم غوریږي د تا زلفې

پرښتو ته جوړ تالونه شي پرې زانګې
چې په ملا باندې زنګیږي د تا زلفې

زه «ایوب» به ستا وفا کړم څنګه هیره
«رحیمي» غوندې خرځیږي د تا زلفې

د دوزخ د تورو کندو مې دار نشته
چې مې لاس ته را رسیږي د تا زلفې

مخ دې څه دی جوړ سپوږمۍ د څوارلسمې
تور ماران ورته تاویږي د تا زلفې

پرې راښکته به د اوښکو پشه کال کړم
که په دې را تازه کیږي د تا زلفې

۱۳۶۹/۲/۵

زموږ په کلي

داخــــه غم دی چې راغـي زمــــــوږ په کلي
څــــه ستم دی چې راغي زمـــوږ په کلي

کــــه په نورو کـلیـــــو شي باران د ګلو
راکټ بم دی چې راغـي زمـــــوږ پـه کـلي

په دې غم مـــوخـــولا يـخــــه د چانه ده
وايي کم دی چې راغي زمــــوږ په کـلي

خـونړی سـيـلاب د مـرګ په غـورزنګو دی
ګـــوري سم دی چې راغي زمـــوږ په کلي

انـــګـولاده فــــــــرياد ونـــه دي ژړاده
لوی مـــاتم دی چې راغي زمــــوږ په کلي

يـو غم نـه دی چې زمـــــوږ پـه کـلي راغی
دم پـه دم دی چې راغي زمـــــوږ پـه کـلي

کـه بلا کـه مـصيبت دی نه ځي بل خـوا
څــــه رقم دی چې راغي زمــــوږ پـه کـلي

ای حـــافظه! د غــــه توره بـلا ويـنې
هو! قـــسم دی چې راغي زمـــوږ پـه کـلي

۱۳۶۹/۲/۳۰

راډيو انصاري واټ

د زړه وطن

سرې لمبې د اور به شي انګار به شي خوړلن به شي
مه سرې کوه شونډې چې ایرې د زړه وطن به شي

مه توره سترګې چې هوسۍ به ورنه تور وخوري
جوړ له دغه وران کلي مالت ځنې ختن به شي

ځاردې شم قربان دې شم د تللو راته مه وایه
غم د ګریوان نه خورم خیشت په اوښکو پراهن به شي

مه ګواښوه وروځې تیرې تورې دې پرې مړبه شم
یاره ! در په غاړه غم د غسل او کفن به شي

مه ښوروه دا تورې بلا پرتې ویدې ښې دي
زلفې دې که خوشې کړلې دار به شي رسن به شي

ګلې ! که په دغه آب و تاب ګلشن ته راغللې
ګونګ له حیرانۍ ځنې په سل ژبو سوسن به شي

چرته که یې ولیده زما د زړه د وینو رود
زر ځله بیزار له خپلې مینې نه کوهکن به شي

دا له سوز او سازه ډک غزل چې حافظ وایه
شور به شي مستي به شي ناره به شي شیون به شي

د مشهور شاعر مٌعین سید حسن «حسن» د یادولو په غونډه کې
راډیو ۱۳۶۹/۳/۱۰

د حیرت ګوتې

هیره یې نکړئ د جانان کیسه مې بیا را واخلئ
هغه د مینې د ارمان کیسه مې بیا را واخلئ

چې تول جهان یې اوریدلو ته دی غوږ نیولی
د لیونی څیرې ګریوان کیسه مې بیا را واخلئ

چې په ګوګل کې کړي پاسته یوڅه د تیږو زړونه
هغه د اوښکو د باران کیسه مې بیا را واخلئ

چې د تنکیو سرو ګلونو له مخ رنګ وتښتي
جوړ په سپرلي کې د خزان کیسه مې بیا را واخلئ

چې په زندان کې ورته راشي زلیخا د مینې
هغه د مصر د کاروان کیسه مې بیا را واخلئ

چې د حیرت ګوتې په خوله کې ورته شي د عالم
هغه د حسن د دوران کیسه مې بیا را واخلئ

۱۳۶۹/۳/۱۷

د فریاد ډیوه

راځئ چې په محفل د چا د یاد ډیوه کړو بله
ډیوې د ښا د وبلې د ناښاد ډیوه کړو بله

راوینښ چې کړو له مخې خوبولې سپوږمۍ ستوري
کوڅو کې د اسمان به د فریاد ډیوه کړو بله

شي جوړه هره خوا به له ښکلا ډکه دنیا
د زړونو په محل کې که د داد ډیوه کړو بله

اباد دې وي په خپله ابادۍ کې تل خوشحال
همت وکړئ چې لږ خود برباد ډیوه کړو بله

شي وړانګې به یې تیرې د شیریني تر محله
د سروینو په رنګ که د فرهاد ډیوه کړو بله

شي . بچ له تیند کونو به بې شمیره نامراد
که موږ ورته په لاره د مراد ډیوه کړو بله

چې ډیر نه شي دا څیري ګریوانونه نو راځئ
چې ژر ورته د مینې د بنیاد ډیوه کړو بله

ترڅو به توره شپه وي راخپره زموږ په ذهن
رڼا به شي که چیرته د سواد ډیوه کړو بله

۶۹/۶/۱۲ – راډیو

د حسن یرغل

چې په غوسه شي کږې وروځې دې خنجر غونډې شي
بانه د سترګو دې صف ودرې لښکر غونډې شي
چې مې د زړه په تاتره راشي یرغل د حسن
زما ګوګل ورته لوی غرشي د خیبر غونډې شي
چې مې د روح په تخته یاد د چا د مینې راشي
اوښکې مې لارې پرمخ جوړې کړې مسطر غونډې شي
ته چې په لاره قدم کیږدې د رقیب په قدم
نادانه یاره هغه دم په ما محشر غونډې شي
چې بې د ستا له دره ځې په بل در سرلګرې
په دین دنیا هغه بیشکه در په در غونډې شي
هله به هارشي د چابنکلې محبوبا غاړې ته
چې د لاله په شانې تور داغ په ځګر غونډې شي
په اور ژوندی وي او خوراک یې د اورسکروټې
چې را پیدا د اور په منځ کې سمندر غونډې شي
دواړه جهانه ځاروي د نیم نظر له سره
چې د حافظ په شان په عشق کې قلندر غونډې شي.

۱۳۶۹/۱۱/۱۵

راډیو (حافظ)

د حُسن گلان

موږه د شعر له کوره څو خو غزل ځان سره وړو

بلې دیوې د پتنگانو اجل ځان سره وړو

څُه مو چې کړي په دنیا کې هغه دلته پریږدو

ښه وي که بد وي دا ناچیزه عمل ځان سره وړو

چې هلته هم پرې نغري تود د محبت پاتې شي

موږ به د مینې د لمبو خپرول ځان ګره وړو

پرې لنډوو به د سپیرو دښتو اوږدې مزلې

بس خو همدغه به توښه د منزل ځان سره وړ

چې پرې ښیرازه او تازه وي ستا د حسن گلان

د ترمو اوښکو د باران وروول ځان سره وړو

۱۳۷۰

آریانا هوټل د احمد شاه بابا سیمینار

د حُسن کوڅه

لنډه زما د غم کیسه خونه ده
نیمګړې پاتې ده پوره خونه ده
د ستار شرنګ د تپو رنګ په کې شته
ورانه زما د زړه دېره خونه ده
چې د جنون د سجدو وار پرې نشته
درشل د مینې دی کعبه خونه ده
واک مې د زړه ورته په لاس ورکړی
د کور میرمن ده میلمنه خونه ده
هسې ګیلې مانې ترې څله کوئ
ښکلې به وي نو پښتنه خونه ده
کوڅه د حُسن ده تیندک ونه خورئ
دا تورې زلفې دي څه شپه خونه ده
په سره سالو کې شوه کړه له خیاله
د ګلو لښتــه راکړه خونه ده
پام کوه ګوره چې پرې تیر نه وځې
دا یې سرې شونډې دي لمبه خونه ده
دلته پیالې په سرو مه ماتوئ
د جانان کور دی میکده خونه ده
ریباره وایه درنه وګرځمه
درته یې کړې څه ګیله خونه ده
شته د حافظ زړه کې د ژوند سازونه
خوشې د مړو هدیره خونه ده

«د یوې طرحې مشاعرې په لړ کې»
۱۳۷۰ رادیو

د حُسن گودر

زیږ غږ د ماز دیگر یم د سپین غر په سر ولاړ یم
ښنو نه دې قربان ستا د نظر په سرو ولاړ یم

لویدلی یمه نور په ټوله سیمه ما ښامی شو
یوه شیبه د حسن د گودر په سر ولاړ یم

رسی د تورو زلفو دې په لاس کې راکوه
د رڅار شم مینې هله د کمر په سر ولاړ یم

شاید چې شم د حسن نظر ماتې د اشنا
لوګی شوم سپیلنی شوم د مجمر په سر ولاړ یم

حیران یم ننداره ته د جمال او د جلال
په څو کې د شمشاد د جگ خیبر په سر ولاړ یم

مامه پوښتئ که پوښتئ نو جانان مې وپوښتئ
په کومه گناه هسې د محشر په سر ولاړ یم

که گرمه هنگامه شوله د عشق د قربانۍ
له ټولو به زه څو قدمه بر په سر ولاړ یم

۵/۱/ ۱۳۷۰ کور شاه شهید دوشنبه د روژې ۹ نیټه

د اوښکو ملغلرې

چې بسمل د یار د سترګو په خنجر شي
د جنت تر وره به بې پوښتنې ورشي

هله پورته شي د عرش له کنګروته
هغه سر چې رانسکور د یار په در شي

زه به خپله نغمه هیڅوخت سره نه کړم
که سکاره مې په پنجره کې بال و پر شي

هیڅ بلبل به په ګل شور غوغا ونه کړي
که پتنګ غوندې د عشق په راز خبر شي

غوره چاره په اوس وخت له دینه نشته
هغه څوک چې پوه د مینې په هنر شي

بیا مشکینې زلفې وڅنډه له نازه
چې د ماغ پرې د عشاقو معطر شي

ترې لوګی به کړم د اوښکو ملغلرې
که پخلا مې پرې د مینې مرورشي

د همت منې مې شته که مزوری نه یم
رانسکور مې که د سر له پاسه غرشي

هر فرزند چې زنداني لکه یوسف شي
د کمیس بوی یې د پلار نور بصر شي

چې د شپې د ظلمت تور څادر کړې څیرې
په جهان به لکه لمر هسې انورشي

«د دري ژبې د مشهور شاعر محمد انور
بسمل په یاد» ۱۳۷۰/۴/۲۳

د غزل رنا

غزل ښایست دی هم ښکلا ده غزل
زه یم مجنون زما لیلا ده غزل

خوب مې غزل ویښه غزل ده زما
هم مې خندا هم مې ژړا ده غزل

یارانو تاسو چې څه اخلئ واخلئ
برخه ازل ځني زما ده غزل

د زړه له کوره مې تیارې تللې دي
په کې د یوه رڼا رڼا ده غزل

رقیبه ! څله یې لوټې راځنې
زما د ټول عمر سودا ده غزل

پرون مې هم د زړه په وینو لیکه
نن هم غزل او هم سبا ده غزل

ته که ښیرې کوې کوه یې راته
جوړه زما په خوله دوعا ده غزل

ستا سو دنیا له گلو ملو ډکه
جوړ د حافظ د زړه دنیا ده غزل

۱۳۷۰/٤/۲٦

د دیدن مینه

را په لاس چې د ساقي د مېو جام شي
دغه جام کې مې تمام د ژوند ناکام شي
د تذویر دانې دې دېرې پرې شیندلي
زمانه راته په هر قدم کې دام شي
مرتبه به له دې پورته چرته مومي
چې د ښکلیو په درشل کې څوک غلام شي
چې شي سرو په لیونۍ د دیدن مینه
د ریبار هره ادا د یار پیغام شي
تول اومه په خپل خپل وار باندې پخیږي
نه پخیږي هغه څوک چې عشق کې خام شي
نیک نامي د هغو کله په نصیب شته
چې په مینه د آشنا کې څوک بدنام شي
د ګریوان ریښې مې هرې خواته زانګي
د دې ښار په لیونیو د چا پام شي
سپوږمۍ مخ له شرمه پټ کاندې په وریځو
راښکاره چې هغه میاشت په سر د بام شي
د رنګ ساعت ته دې حضور ته حاضریږم
په تکل د مینې سل میله یو ګام شي
په آرام به مې د زړه د هوس اس شي
ستا د سترګو د ورشو غزال که رام شي
دا اثر د کوم نظر دی نپوهیږم
چې حافظ کړي یو د مینې بل «الهام» شي

۱۳۷۰/۵/۱۱

د استاد الهام د ۶۰ کالیزې محفل

د ویر او غم کوڅه

ته خوراتلې زما پوښتنې ته ستنه ولې شوې
د غمزانو په لښون رانه خپله ولې شوې

شیریني ستا له خوږو شونډو خوځبات دوړیدل
د شمکې د ګوټ په شان راته ترخه ولې شوې

ماډې لاس په ښکلې زنه باندې نه وایښې
شوې د ګل پانه له حیانه تکه سره ولې شوې

شمع زما د زړه د کوردې په سلګو پرېښوده
د رقیب کورکې راته وایه میلمنه ولې شوې

د مینې ګله : زه دې تل تازه په اوښکو ساتم
د چا له غمه هسې مړاوې پژمړه ولې شوې

دې غلې شوې تاکې څه د لیونیو چغې
د عشق مالته دا د ویر او غم کوڅه ولې شوې

زه د فراق د اوږدو شپو تورو تیارو وخوړم
ته د پردو بزم ته بله شان ډیوه ولې شوې

لنډه شنه ژرچې مې د یار ستر ګو ته خوب راغلی
ای د حافظ د غم کیسې هومره اوږده ولې شوې

راډیو ۱۳۷۰/۸/۲۳

د ارمانونو دنیا

نوره زما د ارمانونو دنیا مه ورانوی
د دې تنکو تنکو ګلونو دنیا مه ورانوی
ای د وحشت د اور دیوانو نور چې هرڅه کوی
خو د معصومو پاکو زړونو دنیا مه ورانوی
لږ مې د ځمکې ګریوانه د ریببوروی ومنی
د خوارو زارو امیدونو دنیا مه ورانوی
د شومه دم د نیمو شپو د تروږمو په یرغل
د چا د مینې د خوبونو دنیا مه ورانوی
زارۍ خوارۍ وړله کوم بیترته به چوره نه شي
وا د شاعر زړه د خیالونو دنیا مه ورانوی
ای د خزان تږخو سیلیو د سره ګل په زړه کې
د ځو خوږو خوږو یادونو دنیا مه ورانوی
پرېږدی چې جوړ مې ګریوانه کې تو پانونه شي تږي
زما د اوښکو د رودونو دنیا مه ورانوی

۲۰٫۹٫۱۰

د دیدن لاوې

مینې جوړې ستا په رضا چارې شوې
خلاصې د اشنا د دیدن لارې شوې
اوښکو مې د چا د راتللو واوریده
ودریدلې سترګو کې حصار شوې
تیره چې ښکالو شوه د ربیار د یار
هیلې خوبولې وې بیدار شوې
واخسته جذبو مې د همت امسا
پورته له بستر څخه بیمارې شوې
څومره یې چې تنده کړه تروه په ما
شونډې یې خوږې شوې مزیدارې شوې
خیر د دیدن غوارې درویزه کوي
هومره د مینو برخې خوارې شوې
جوړ چې د غزل بازار حافظ کړلو
ښکلې یې له مخې خریدارې شوې

۱۳۷۱/۱/۱۹

وزیر اکبرخان پارک

کابل ته

ستا د زړه په خوږ پوهیږمه کابله
چې سم تا سره ژړیږمه کابله

زما روح زما بدن یې زما کور یې
ستا د خوږ سره خوږیږمه کابله

داکوم اور چې نن د ستا په لمن بل دی
زه هم دې اور کې سوزیږمه کابله

د مرګ سیوری دې فضا په سر اخستې
په تا هسې رنګ ویریږمه کابله

یو له بل خوا بل له بلې په تا بلوسي
دغه کار ته حیرانیږمه کابله

د افغان د اتحاد لویه مرکزه
که ته وران شوې زه ورانیږمه کابله

که په بڼ دې د خزان سیلی شوه ګډه
لکه ګل به ورژیږمه کابله

چې د ستا په وجود هره ګولۍ لګي
لکه زه چې پرې لګیږمه کابله

دنیا څه کړي او اخته یو موږ په څه کې
د خپل ځان پورې شرمیږمه کابله

خو سیلاب د پسرلي دی سیند کې درومي
د رنګ ساعت په کې دوبیږمه کابله

ستا د غم غشي مې لک د زړه په سر دی
د ریدی نه شمه لویږمه کابله.

۱۳۷۱/۲/۲

د کابل گلونه

د اور په سرو لمبو سوزیږي د کابل گلونه
د پسرلي په وخت رژیږي د کابل گلونه

راغله بې وخته پرې سیلۍ د څه نا ترسه خزان
داسې چې مړاوې کیږي د کابل گلونه

بلبله خواره ته په څه څوروند وزرې ښکارې
د چا وربل ته نه رسیږي د کابل گلونه

د وینو رنگ د وینو بوی په کې خسوه پروت وی
چې په سرو وینو راټوکیږي د کابل گلونه

دا د مالي له لاسه شوي نا پرسانه ښاره
نن چې وړیا تا کې خرڅیږي د کابل گلونه

څوک څه خبر دي پدې وخت زما د زړه له اوره
چې ورته گورم تالا کیږي د کابل گلونه

دا خو دیوې څه په مزار د شهیدانو نه دي
د زړه د اور په تاو بلیږي د کابل گلونه

راوریدلي پرې د چا د مــــباتم اوښکې نه دي
په خـــپلو اوښکو کې لـبــــيـــــبري د کــــابل ګلونه

مـــــاته زمــــــا د زړه ټـوټـه ده هره پـانـه د ګـل
تاته به څــــــه رنګه ښکاريږي د کـــــابل ګلونه

چې پټـــوي په مــړاو پاتوکې خــپل زیړ مــخــونه
دا خـــو په ځـان پورې شـــرمـــيږي د کـــابل ګلونه

مـــاته صــــفت څله کــــوې ته د جــــهــــان د ګلو
خدايه و چې ديره ډير مې ياديږي د کــــابل ګلونه

هغــــه زمــــا د مـــينتـــوب د يارانې زيــــاران
ګله زمــــا ځنې هيـــــريږي د کـــــابل ګلونه

«حافظ» به نه وي کــه بيا راشي پسرلي د ژوندون
بيو په چې بيــــا پرې وغـــوړيږي د کـــابل ګلونه

۱۳۷۱/٤/٥ ګور شاه شهيد

د ورځې دوه بجې :

څله راتلې

چې مې د زړه درد ته دوانه شـوې نو څله راتلې
مـرور یاره چې پخـلا نه شـوې نو څله راتلې
ستا په راتلو مې د تور بخت ترورمې لا زیاتې شوې
چې توري شپې ته مې سبا نه شوې نو څله راتلې
غم دې زمـا ښـادي نوروته په برخـه کـړله
زه به دې څـه کـړم چې زمـانه شـوې نو څله راتلې
دې خـپل د عـمـر ژړېدلي کـړېدلي سـره
چې تش له نازه په مـوسکانه شوې نو څله راتلې
مـاوې راتـولې به ریښې کړې د مـجنون د گـریوان
د حسن مـیـرې چې لیـلا نه شوې نو څله راتلې
د سـر ببـرو تالا شـوو لیـونو په مـینه
چې کـور او کلي کې رسـوا نه شـوې نو څله راتلې
په آخـرت کې خـو بیل بیل دې دهر چاکـورونه
نن چې په کـار مې په دنیـا نه شوې نو څله راتلې
مـا ستـا په مـینه کې لیـدل د پاچایۍ خـوبونه
په سر مې سیـوري د همـا نه شوې نو څله راتلې
چې یې راغلي په کـوم لار ورسـره بیـرته درومـه
چې له رقـیب څنې جـدا نه شوې نو څله راتلې
تالا ترغږې د «حـافظ» خـواري زاري هیلې شولې
چې تـه خـبـر په دې تـالا نشـوې نو څله راتلې

۱۳۷۱/۵/۳

کور شاه شهید کابل

مور چا مړه کړو؟

نه زلزلې او نه توپان مړه کړو
ږلۍ د اور راکټ باران مړه کړو
داسې کاپرو او پردو مړه نه کړو
لکه چې خپل ورور مسلمان مړه کړو
عرض به د چا دربار ته ورسوو
په دروازه کې چې دربان مړه کړو.
څه به کوو خلکه له غلونه ګیله
مور خو ښاروان د دي کاروان مړه کړو
ځمکې هم راوسته په موره مرګو
که آفتونو د اسمان مړه کړو
غریبو مړه نه کړلو خوارو نه کړو
مور امیرانو د دوران مړه کړو
لیوانو ونه خوړو مات یې نه کړو
خو د انسان په نوم انسان مړه کړو
وي به ضرور د غمازانو لسون
داسې له مخې چې جانان مړه کړو
د چا د زهرو په ترخو مړه نه شو
خوږو خبرو خوږبیان مړه کړو
چې دین یې ورکړ د دنیا په بدل
بس خو همدغه بې ایمان مړه کړو

په ژوند مــو ولیــدې لمبې د دوزخ
د وخت بې وخته احتـعقان مــره کــړو

د ژوند ســپــرلي ته مــو خندلي نه و
تنګي ګـلان وچې خـزان مــره ګــړو

قــربــاني نه شــو د وطن له ســره
شـخـصي قـدرت ګــټې د ځـان مــره ګــړو

چې د وحدت لاره مـو پرې بنـودله
بیلتـانه وغـرور هجــران مــره ګــړو

چې لیــوني وربوري هم خــاندي
هغــه دلیل هغــه برهان مــره ګــړو

پوره به نه شي تر قــیــامــتــه پوري
خوشي وعـدو چټي پیـمـان مـره کـړو

کــورنو هم په مــور صــرفــه ونه ګــړه
کــه تا بللي شــان مــهـمـان مــره ګــړو

۱۳۷۱/۸/۱۰ راديو كابل
انصاري وائي

د تصور کښتۍ

دا دنیا راته د اوښکو سمندر ښوه

په کې ډوبه مې کښتۍ د تصور شوه

د ساحل په هیله ښکته پورته غلم

رانه عشقه اورکه نېبه د ګودر شوه

په دریاب کې د سراب په لور روان یم

په هر موج مې تنده ماته د نظر شوه

دا د کوم بانه شتۍ وه نیسو هېرم

چې رسا مې هسې خنبه په ځګر شوه

مبلمنې مېنې مې څه کانې راوکړې

یوګل راغله د زړه کورته بیا بهر شوه

چې داستا د زلفو شپې په اوږدیدو شوې

افسانه زما د مینې مختصر شوه

زه حافظ چې دا په چغو چغو ژاړم

برخه خواره نن سباکې د هنر شوه

۱۳۷۱/۹/۲۱

د پیرۍ امسا

د ځوانۍ شپه مې سبا راته پیرۍ کړه
لار تیاره وه خو رڼا راته پیرۍ کړه
د پرون د ځوانۍ خیال مې خندني شو
را په لاس چې نن امسا راته پیرۍ کړه
چې هوس د زلمیتوب مې د روغ بللـه
هغه چاره اوس رښتیا راته پیرۍ کړه
چې په عمر مې لیدلې چرې نه وه
پیښه هسې شان سودا راته پیرۍ کړه
جوړ کسات مې د شباب له مستۍ اخلې
دا چې ماته هسې ملا راته پیرۍ کړه
په هر رو د ژوندانه راته ولاړه
را د وچاره څه بلا راته پیرۍ کړه
آه، فریاد، ژړا ځیګروي مې شو په برخه
وچه شونډو کې خندا راته پیرۍ کړه
چې په خوب او په خاطر مې تیره نه وه
نا آشنا کیسه آشنا راته پیرۍ کړه
د هجران په اوږده لاره ما حافظ ته
په مرۍ کې بنده ساه راته پیرۍ کړه

۱۳۷۱/۹/۲۱

هغه کابل چیرته دی ؟

ملګرو! تاسو چې لیده هغه کابل چیرته دی ؟
ازغي ازغي دی چمن تول په کې بوګل چیرته دی
چې به له خیاله په کې ایښې و سل رنګ ګلونه
په کړو ورځو خوړله نازه تور وربل چرته دی
چې پټوي لاله له شرمه ترې د زړه داغونه
بس څو همدغه زما زړه دی ګرانه بل چیرته دی
دي تور کارغان راخواره شوي په سپیرو باغونو
هیڅوک نه وایي چې په زړه سوری بلبل چیرته دی
زمانه څومره بې حیا شوه ورته فکر وکړئ
په زوره زوره غل ناري وهي چې غل چیرته دی
چې به کیدې په کې هرخوا مظاهرې د حسن
هغه پتنګ هغه ډیوه هغه محفل چیرته دی
مور خوار و زار و چې د مینې کوه طور بللو
په سرو لمبو کې ایره پروت هغه محل چیرته دی
پام چې تیر نه وځی آشنا پرې لږ څه سوچ په کار دی
خبرې ډیرې دي د خولې خوشې عمل چیرته دی
راروان شوی یم د مینې د منزل په تکل

کمزورې پښې مې مزل سترې کړې منزل چیرته دی
تالاترغې، پښتـانه حُسن جـرنګره پرته
هغـه اوګی هغـه بنګړی هغـه هیکل چیـرته دی
پیغلو اغـوستې دي د غم تورې جامې له مـنځې
د سـرو پورنو د ګـودر په سـر وربل چیـرته دی
چې دې ستـا یلې وي غـزالې سترګې د یرې په کې
شاعره ! ستا د زړه په وینو لیک غـزل چیـرته دی
رحمـانه ! اوس حافظ په در، در ته څولی غوړوي
بې ستـا له دره یې د خـوږ زړګي تسل چیـرته دی
۱۳۷۱/۱۰/۲۹

کله چې له کابل نه د خپلې کډې سره د یو وخت لپاره
جلال آباد او بیا پیښور ته تلم .

چې له کابله راوتم

چې له کـــابلـه را وتم نـو ژړيـدم راتـلـم
په سـرو لمبـو کې له حسـرته سـوزيدم راتلم
بـيـه پـوهيـدم چې د بيلتـون د بلا خـولې ته ورځم
د مـــيـنـې لاره په کې هيڅ نه ويـريدم راتـلـم
د زړه ارمـان مې ورته خـاورې شـو د خـاورو سره
چې د الفت د مـــزار خـواکې تيـريدم راتلم
چې په ګـرانو شـهيدې شنـاختې مې له سترګي څرولې
په غـــرولو بينا ســتـرګــو ړنديدم راتلم
په سـر مې بار زاوره د ژوند د ناخـوالـيـو ګـده
د بېوزلۍ غـمـلـونـدې له غـمـــه تـاويدم راتلم
چې مې کـتل په هره خـوا تازه تازه زخـمــونـه
لکـه لالـه د زړه په وينـو لمـبـــيـدم راتـلـم
د سـوزيدو د ورکـيـدو سوزدا مې ته وه زړه کې
وم يو پتنګ په سـر د شـمـعې چورليـدم راتلم
ځـمکـه له لاندې وه سره شوې آسمان پاس سور وه
خـام پاتې نه شـوم په ډې اور کې پخيـدم راتلم
د وصـال لمر مې چې له سـتـره ورانـګې راړولې
د شګې ګل شـوم له نظر ورکـيـدم راتلم

۱۳۷۱/۹/۲۹

کابل پلچرخي

جلال آباده !

جلال آباده تا کې هغه جوش وجم نشته
جام دې پريوتی دی نسکور ځکه چې جم نشته
چې پريوتل به يې پښو کې د ير مغرور سرونه
هغه د حسن په غرور غره صنم نشته
چې نڅيده ورته سرتوره درخانۍ د مينې
هغه د سوز نغمه رباب کې د آدم نشته
راشه مسيحه! دې دخدای مخلوق ته دم و بښه
بې دمه مړه زړونه پراته دې په کې دم نشته
د حاتمانو د کرم دروازې پورې وينم
يوه ذره يې کور کې نښه د کرم نشته
جوړه به خود راڅي زما په خوله د غم سندره
داسې کور نشته چې ناري په کې د غم نشته
هسې چې وګوري د شيرو ګريوانونو خواته
رحم د چا سره په زړه کې هومره هم نشته

خزلې شته دي ازغي شته چې پرې رندېږي سترګې

خزان وهلي تول ګلونه ستا د چم نشته

چغې نارې دي فريادونه دي غمګروي ورسره

زخمونه شته دي خو سودايي د ملهم نشته

چې په زور نظر مې وکتل د وخت ملګري

لکه مهاران کاږه په لاره درومي سم نشته

چې يې د غم اوږده کلونه په ژړا تير کړي

سترګو کې اوښکې وچې شوې په کې نم نشته

د شرارت خواته حافظه تل په منډو درومي

چې شي اوچت د خير په لوري يو قدم نشته

۱۳۷۱/۹/۳۰ د جلال آباد

همدا غزل

ټول محفل غزل غزل دی خو ساقي بیت الغزل دی
دین دنیا زمونږ نه اخلي عشقه دې کې دې هم چل دی
چیرته دا شلې پاپې او چیرته ستا د دیدن لاڕې
کله غورځم کله پرځم د میرې په پله مزل دی
بیلتانه و چې میرې دي د وصال کعبه ده لرې
د ارمان د حاجي زړه مې د احرام کړی تکل دی
د جمال په مال مغروره دم قدم په احتیاط ږده
په دې وخت دې زمانه کې هر سړی د حسن غل دی
خبر نه یم نه پوهیږم چې پرې ټوله دنیا سوزي
که د مینې اور بوازې بس زما په زړه کې بل دی
چې قبله د ټول عالم او سجده ګاه د پرښتو ده
دا محل هغه محل دی دا درشل هغه درشل دی
قربانی د محبت ته چې له ټولونه اول ځم
نوم د یار په خوله اخستی ماله ټولو نه اول دی
ګفتار هغه وخت ګفتار شي چې کردار ورسره مل شي
بې کرداره ګفتار څه دي بې فایدې خوشې عمل دی
سرمې ځارشه ورنه تیریم نن ورځم د یار کوڅې له
که ولاړ په هر قدم کې راته جوړ تیار اجل دی
چې حافظ د زړه په وینو د کاغذ پرمخ لیکلي
« بختانیه » که غزل دی نو همدا غزل غزل دی

۷۲ کال د حمل میاشت کله چې د خیبر په دره کې د پیښور خواته روان وم نو د استاد حمزه صاحب د کور سره نژدې د دغه غزل مطلع راغله .

پوه نه شوم

نه په خزان نه په بهار پوه شوم
نه په راتللو د نګار پوه شوم
تر اوسه په خپله ګناه پوه نه وومه
ایله چې اوس په سر د دار پوه شوم
نه یې د وصل د خوږو په هیله
نه د بېلتون په انتظار پوه شوم
نه راته یار د مینې راز ووایه
نه په خبره د ربیار پوه شوم
نه بهرمند شوم د سحر له فیضه
نه د بلبلو په چغار پوه شوم
حیران یم خلکه چې اوس څه وکړمه
نه په اقرار نه په انکار پوه شوم
چې د غوټۍ شوندې وکې وینې راغلې
نو د اغزیو په آزار پوه شوم
حافظه تیرې شوې اوبه له ورخه
اوس که په لمسه د اغیار پوه شوم

۱۹/۱/۱۳۷۲

کور تایمني کابل

د ریدلي قافلې

ولې ترپښو په نیمه لار کې قافله پاتې ده
لاتر منزله پورې ډیره فاصله پاتې ده
لامو په مخکې ډیرې شته دي د تور مرګ مرحلې
ستړې ستومانه چې له تګه راحله پاتې ده
د بیلتانه د تورو غرو سلسلې نه لنډیږي
زموږ ترمرګه پورې دغه سلسله پاتې ده
زما څګیروي آه و فریاد دې ناراحته نه کړي
دې رنځور زړه کې نوره کله حوصله پاتې ده
نورو د نور شراب په سر کړل خو ما خوار غریب ته
ډکه له زهرو څنې بس یوه پیاله پاتې ده
زما نصیب کې دوزخونه سره اورونه لیک دي
که ستا په لاس کې د فردوس قواله پاتې ده
د محتسب له احتسابه ورته چا ویلي
چې د مینا مرۍ کې بنده قلقله پاتې ده
زه د هغې دنیا حساب کتاب ته نه یم تیار
په دې دنیا کې لاجړه معامله پاتې ده
بس د رنګ شیبې ته به تیاره شي د محفل په محل
شمع د مرګ سلګۍ وهي یوه شغله پاتې ده
غمازه پام چې په سپینو ډکو تیرنه وځې
ځوانه مې زړه کې لا د مینې ولوله پاتې ده
۱۳۷۲/۵/۹

د پیرنو ډیوې

زمونږ د خوارو امیدونو ډیوې څله وژنی
ددې تنکو تنکو ګلونو ډیوې څله وژنی
صله د رحم ده په کار د غریبانو سره
په تور ماښام یې د بختونو ډیوې څله وژنی
تورې تیارې به راخورې شي د جهان په کلي
ددې رنځورو زخمي زړونو ډیوې څله وژنی
چغې فریاد به مو له ستورونه خوب وتښتوي
په نیمو شپومو د خوبونو ډیوې څله وژنی
پریږدۍ چې تتې خاطرې مو وي د مینې ژوندي
بلې د عشق په مزارونو ډیوې څله وژنی
د بې ګناه قتل ګناه به در په سرشي ګورۍ
ددې شاعر زړه د خیالونو ډیوې څله وژنی
ارمان په خوا به پتنګان په بیرته لاړشی ورنه
زمونږ د مینې د بزمونو ډیوې څله وژنی
لاندې په څمکه درنه بله ډیوه پاتې نه شوه
پاس په آسمان کې د پیرنو ډیوې څلبه وژنی
یوځلې نه په څوځو ځلې دې وژلې ورته
بیا د حافظ د ارمانونو ډیوې څله وژنی
۱۳۷۲/۶/۲۵

د وریځو پلو

چې شیدا په ښکلي مخ د ګل اندام شوې

ای بلبله! د ګل نه شولې د دام شوې

زړوي چې د ایمان د کعبې خښتې

ای زما اسلامه داځنګه اسلام شوې

ما ته ایښې ږ ک کندول مخکې د وینو

ته مخمور لکه فغفور د چا په جام شوې

ما اخستی په سر ستا د مینې تور دی

وایه ته د چا په مینه کې بد نام شوې

سپوږمۍ مخې ته د وریځو پلو وینو

راښکاره چې ته بیګا په سر د بام شوې

د دوزخ د اور لمبې به دې پوخ نه کا

که یوځلې د جانان په مینه خام شوې

یوه نیت په شرق تړلی بل په غرب دی

ته لا راغلې په محراب ورته امام شوې

۱۳۷۲/۷/۱۲

د وفا فیصلې

د ښکلو په جرګو کې فیصلې د وفا کیږي
اوس ګورو به مجنونه چې لیلا به د چا کیږي
ده ګوته د حیرت ورته دنیا په خوله نیولې
آشنا ! د ستا له لاسه چې کوم ظلم په ما کیږي
وعده دې په ټول عمر د دیدن نه کړه پوره
جانانه ! تاخو ویلې چې نن کیږي سبا کیږي
دژبې په سر راشې خو د زړه له تله نه وي
ای یاره ! چې ښېرې درته کومه دوعا کیږي
زړه ټینګ شه د مینو سترګو جنګ دی پام کوه
په دې کې د ښو د سنګینونو غزا کیږي
حافظه دا دستور دی چې مدام په محبت کې
نازکیږي مکیز کیږي د خوبانو ادا کیږي

۱۳۷۲/۹/۲۳

د جانان غیرې ته

د زړه ماشوم مې هوسېږي د جانان غیرې ته
هغه د مینې محبت د خوږ جهان غیرې ته
چې ئې د زلفو توره شپه کې کړي رڼا خالونه
ستوري تل ځان رسوي شپه کې د آسمان غیرې ته
په کار د مینې د وفا هیله ترې نه ده په کار
رسیدی نه شي بې ایمانه د ایمان غیرې ته
چې له کافره ئې هم کلک زړه په گوگل پروت دی
ځان مې ورواچاوځ د هسې مسلمان غیرې ته
دلته چې راغی لوی ناتار پرې د بې وخته خزان
بلبلان ځي د نا آشنا غوندې بوستان غیرې ته
کیسه د مینې ئې خپره شوه د آسمان په کلي
مجنون چې ووته د عشق د بیابان غیرې ته
بې گناهي ئې زلیخا ته شوه ښرگنده هله
یوسف چې ولوېد د تورونو د زندان غیرې ته
په ځان مغروره فکر وکړه لیونی خونه ئې
ورغورځوي چې ځان داوښکو د توفان غیرې ته
د خوار ژوندون د ناخوالیو کډه بار په ولو
ځان رسوي د مهاجرو د کاروان غیرې ته
په افغاني غرور مې بلې د سره د اور لمبې شوې
په تیتو سترگو ور روان د این و ان غیرې ته
چې ئې په مینه یو مظلوم هم په کې ونه نیوه
حافظ حیران دی د دې هسې رنگ انسان غیرې ته
۱۳۷۲/۱۱/۱٦

چیرته لاړشو

په هره خوا اور راته بل دی موږ به چیرته لاړ شو
په سرو سکروټوکي مزل دی موږ به چیرته لاړشو

د مرګو سیوری مو مو دام په سرو چتر ګرځي
قدم قدم کې ناست اجل دی موږ به چیرته لاړشو

رانه ئې لوټ کړ سر او مال اوس په بل غم اخته یو
په ملک راغلی هسې غل دی موږ به چیرته لاړ شو

دا نن چې سوزي ایره کیږي د اور سرو لمبو کې
دا ښو ښکلی کابل دی موږ به چیرته لاړشو

یوه خوا پاڼ بله خوا پړانګ راته غاښونه چیچي
زموږ له حاله سم متل دی موږ به چیرته لاړشو

دومره ځای نشته چې څوک سرور لاندې سیوري ته کړي
وطن د سرو وینو مقتل دی موږ به چیرته لاړشو

۱۳۷۲/۱۲/۸

د غزل زلیخا

بابا د ستا په مرګ باندې دنیا د غزل مړه شوه
مجنون د غزل مړشو هم لیلا د غزل مړه شوه
په شونډو د پښتو د یتیم شوي شعر پلاره
خندا د غزل مړه شوه هم موسکا د غزل مړه شوه
چې ؤ ستا د غزل د رنګینیو کوه طور
سینا غونډې خیبرکې دې رڼا د غزل مړه شوه
چې نشته په رخسار ئې آرایش د تغزل
په سترګو د مینو کې ښکلا د غزل مړه شوه
شوې ورانې میکدې خمان نسکور نه دی عجب
ساقي د ستا په لاس کې که مینا د غزل مړه شوه
ماوې چې د ادب په اقلیم شوی څه ضرور
تسبوکې د زاهد چې نن دوعا د غزل مړه شوه
شاید وي دا خبر هم لګیدلی ستا په غوږ
مطربه ! چې په ساز کې دې نوا د غزل مړه شوه
خیبره ! ستا د کلي او مالت د لیونو
بې وخته هغه شور هغه غوغا د غزل مړه شوه
مرګو راغله محل ته د غزل د ښاپیرو
پوښتنه رانه مکړه چې د چا د غزل مړه شوه
چې ستا مرګوني ژوند ته ؤ د عصر مسیحا
پښتو هغه طبیب هغه دوا د غزل مړه شوه
شاهین ئې په غم دود شو د شمشاد د سر درو
ژوندي زلمی وزرکې ئې هوا د غزل مړه شوه

محفل راته نن سوړ ښکاري د روم او د تبریز
سوز مړ شو د حمزه سره صفا د غزل مړه شوه
ستومانه زمزمه کې وایي دا روح د اقبال
خیبر کې یوه ښکلې دیوه بیا د غزل مړه شوه
راحته! د پښتو د معاصر غزل امامه!
څه وشو ستا له وروسته اقتدا د غزل مړه شوه
ایله چې اوس راغلې وه په څنو په وربل
« ناظره » هغه پیغله په رښتیا د غزل مړه شوه
« ماهره ! » هله ورشه د « خاطر » په هدیره
خبر ورکړه چې مړه شوه ښکلې ستا د غزل مړه شوه
« رفیقه! » دا په څه شو د شنوارو بزم سوړ
رباب وائي پردوکې مې شرنګا د غزل مړه شوه
چې نه شته په کې متره د پرون د زړه راکښون
د حسن اننګو کې غوړیدا د غزل مړه شوه
د اوښکو کاروانو ته څي ګریوان ته د کنعان
نن مصره ! په خیبر کې زلیخا د غزل مړه شوه
« مراده » شي تیاره به د خیبر د ادب کور
رڼادې کـه په کور کې د بابا د غزل مړه شوه
۱۳۷۲/۱۲/۱۸
کابل
یادونه : د بابای غزل استاد حمزه شینواري په مړینه

دا څه ورځې دي ؟

په تیریدو مې د ځوانۍ ورځې دي
مل مې د ژوند د ستومانۍ ورځې دي
امسا په لاس په کږه ملا ګرځمه
راته څیرمه د پریشانۍ ورځې دي
شبابه تیر لکه بریښنا غونډې شوې
راغلي اوس د حیرانۍ ورځې دي
په وریدو مې دی اسمان د سترګو
موسم بدل شو بارانۍ ورځې دي
د ځوانۍ ورځې رانه لاړې خوشې
اوس راڅیرمه د پښیمانۍ ورځې دي
د مینې یار چې راته نه ګوري سم
د غیر غماز د شیطانۍ ورځې دي
تاته ئې رخ د ودانۍ راوړی

په ما راغلې د ورانۍ ورځې دي

ما ته په هر قدم کې غم پاڅوي

ستا په نظر کې سیلانۍ ورځې دي

بیه د هرشي جګه شوې ډېره

خود سرو د ارزانۍ ورځې دي

چې د جانان په درکې نه قبلیږي

عبث زمور د قربانۍ ورځې دي

ګوره چې رنګ او خوند به څوک ترې اخلي

وینې د ستا د مهمانۍ ورځې دي

پل به د غیرو په کې پرې نه ږدمه

مینې د ستا د دربانۍ ورځې دي

۱۳۷۲/۱۲/۲۶

کابل

درنه ځم

د ځــو ورځــو مــهــمــانْ يمــه جــانانه درنه ځم
زړه تنگ نه کېږي قربان دې شم ميـزبانه درنه ځم
تېرلې د ژوند کـړه د رنگ شـيـبـې ته په سـر بـړدم
مـکـانـه درنـه تـلـونـکـی يـم زمــــانـه درنـه ځـم
راغلی چې وم بې سـر او سـامـانـه پـه کـوم رنگ
په هغـه رنگ بـه بې سـر او سـامـانـه درنـه ځـم
نـه مـــينـه د بلبـل او نـه ښکـلا شـــوم دوربـل
يـو گـل يم رژيـدلی گـلســــتــــانـه درنـه ځـم
حسـينـه! مـاه جـبـنيـه ! نـوردې نـه حـيـرانـووم
آئينه دې شـومـه حـسن تـه حـيـرانـه درنـه ځـم
راوښـتـی يم پـه جگـو جگـو غــرونـو د بيلتــون
راغـلی يم سـتـومـانـه او سـتـومـانـه درنـه ځـم
دا نن دی چې لـه خـيـالـه هسې زلفې کېږي پريشـانـه
جـــانـانـه! زه هم داسې پريشـــانـه درنـه ځـم
ای يـاره ! رخ مې ومـنـه د ځـيـري گـريـوانـه
راغـلی ښـه هوښـيـار ومـه ديـوانـه درنـه ځـم
حـــافظ هيـلـه راوړې وه د ښـکـلـو د ديـدار
ديدار تـه دې پرې نـښـــودم د ربـانـه درنـه ځـم
۱۳۷۲/۱۲/۲۶

آسماني سروښ

لکه چنجي چې د وریښم له ګیډې تار باسي
شاعر له نسه د شعور داسې اشعار باسي
لکه چې ایښی غوږ سالک وي آسماني سروښ ته
داسې شاعر الهام د عشق ته انتظار باسي
زه به تر هغو پورې ژاړمه د یار په درکې
څو چې ګریوان کې مې د اوښکو ویاله لار باسي
بنده د عشق یم زه په دې کې اعتراض څه لرم
که د غلام غوندې مې مینه په بازار باسي
زما زړه هم داسې غوړیږي په بهار د وصال
لکه ګلونه چې غندلي په بهار باسي
چاته فریاد وکړم او عرض د چا په درکې وکړم
چې بې دیدنه مې د عشق له کلي یار باسي
که حال یې ګورئ خلکه راشئ ګونګسې دي هسې
چې د رنګ شیبې ته به حافظ په سر د دار باسي
۱۳۷۲/۱۲/۲۷

تایمني کور

کابل

د سترګو راکټ

د یو شاعر جنازه وځي د کابل له ښاره
د ویر نغمې راپورته کیږي د غزل له ښاره
مور په خپل ژوند د نیک مرغۍ شیبه ونه لیدله
موره راغلي بد بختان یو د ازل له ښاره
خپل سره لاسونه به زندۍ کړي د قاتل د مرۍ
که یو ژوندي چیرته راستون شو د مقتل له ښاره
د نظر سپورمۍ ستا د سترګو د راکټ له زوره
د زلفو کورته مهاجر شو د وربل له ښاره
چې پرې رندې شبې د یارانو مهربانه سترګې
ځي د اغزیو سوغاتونه اوس د ګل له ښاره
چیرته به ومومي د امن د سارا لمنه
ډیرې ماشومې کډې بار شوې د اجل له ښاره
ډیر غریبان یې آواره کړل درپه دره ګرځي
خوورک یې نکړ دومره زور سره یو غل له ښاره
حافظه پوه به شو هله د سپرلیو په خوند
که دا کارغان چیرته بهر شول د بلبل له ښاره

۱۳۷۱/۳/۱۳

تایمني کابل کور

د مرگ چاړه

د مرگ چاړه مې په مرى باندې اغيار اېښې
کله اغيار اېښې ده بويه چې مې يار اېښې
چاته گلپوش موټر ولاړ وي ناوې کورته بيايي
چاته گلر نگه جنازه په اوږو بار اېښې
د وخت د جبر حکومت دى جاري شوې دلته
کنه چا مرگ ته غاړه کله په اختيار اېښې
ډيرې ناوياتې نامراده ځوانې مرگې شولې
بنارسي يې جنډه شوې په مزار اېښې
هره خوا چغې فريادونه دي د کونډو ميندو
په زخمي زړه باندې پټى د صبر پلار اېښې
چې په سرو شونډو د غوټيو کې موسکا وچه ده
ناغه د وينو په سرو گلونو بهار اېښې
د درد له زوره چې مې سترگې بېخي نه غړېږي
د غم دنيا راته په سر کوم ستم کار اېښې
د وخت ومومنه رارسېږه بريد په کاردى درته
جوړ د شهيدولي په خوله کې د ښامار اېښې
د ژوند بازار راته سوړ ښکاري خريدار نه لري
د مرگ متاع قدم قدم کې په بازار اېښې
چاته لگيږي په سينه غشي د چا د جبر
چا د منصور غوندې ځواني په سر د دار اېښې
برات د مرگ يې دى راوړى د حافظ د قتل
نن چې د خيال کږه خولي په سر ريبار اېښې

۱۳۷۱/۷/۲۹/

کابل تايمني کور

د مرگ انتظار

یم انتظار چې به د کوم راکټ په اورکې سوزم
دا زه کمزوری خوار غریب به په کوم زورکې سوزم
چې په کوم ځای کې ئې د قهر او غضب اور ولګي
هلته که نور په کې سوزیږي زه په کورکې سوزم
په دې دنیا کې دوزخ جوړ شو له جنته راته
مخکې له حشره زه ددې دنیا په ګورکې سوزم
ما خو میږي هم د پل لاندې آزار کړی نه دی
خدایه ! دازه مسکین د چا د وینو پورکې سوزم
د بیلتون اور د هرمین د زړه په خونه بل دی
کنه یوائې زه دا ستا د مینې تورکې سوزم
د خدای لپاره رامدد شئ دا د چا په عشق کې
لمبې مې جګې شوې له سره په پیغورکې سوزم
که د هجرت په اور یم سوی زړه مې تاسره دی
که ته سوزیږې په کابل زه په لاهورکې سوزم
داچې کوم شور ګډ شوی ستا د ژوندانه په محل
درسره سم جانانه زه په دغه شورکې سوزم
په یوه ځای په یوه سیمه باندې نه بلیږي
دا داسې اوردی چې همیش پرې په هرلورکې سوزم
۱۳۷۳/۹/۳
کابل

د زړونو کور

اوروڼه را زرغـون شـول د ګلونو په هيـواد کې
ميلمـه شـو محـرم د اختـرونو په هيـواد کې

قـدم قـدم کې رنګ خپـورشـو د وينو هره خـوا
د مـرګ تيـاره غـوړيږي د رنګونو په هيـواد کې

نور هرڅـه شـو قيـمتـه بې وزلان اختـه په غم
بې مـثله ارزانـي شـوه د سـرونو په هيـواد کې

خندا په شـونډو وچه شـوه ژړاده هره خـوا
يو وير دی هر طرف ته د غـمـونو په هيـواد کې

وطن تـه مـو راغلې خـرابۍ دی رنګ په رنګ
خراب دی له بل هرشي کور د زړونو په هيـواد کې

طبيب نه شتـه حبيب نه شتـه د زړونو د عـلاج
فـرياد شـو د غم ياد شـو د رنځـونو په هيـواد کې

حـافظه ! د حيـرت په سـترګـو ګـوره ورته ته
داځـه بې غـيـرتي شـوه د ننګونو په هـيـواد کې

۱۳۷۳/۱۱/۲۲

د پنجرې بلبل

چاته ورشم ترې قربان شم چاته عید مبارک باد کړم
نذرانه کړم اوښکې چاته تیر وختونه چاته یاد کړم
نه هغه گل او گلشن شته نه هغه ښکلی چمن شته
نه هغه خواږه یاران شته په لیدوئې چې زړه ښاد کړم
چاته څیرې گریوان یوسم څاته وژاړم په چغو
څوک ئې اورې څوک به ئې واورې چاته داد چاته فریاد کړم
نپوهیږم نه به پوه شم که هم پوه یم نپوهیږم
چا داهسې رنگ ته خوار کړم چا داهسې رنگ برباد کړم
د زړه عرشه ولړزیږه په دوعامې آمین وکړه
شه هم داسې رنگ ناښاده چې ئې زه داسې ناښاد کړم
چې د غرو سینې سوری کړي خپلې وینې په کې توی کړي
د شیرینې حورې مینې ! زه به څوک درته فرهاد کړم
گله ! مانه لاس بردارشه بل بلبل گوره په بڼ کې
زه صیاد بند کړم پنجره کې ځان به څنگه ترې آزاد کړم
آب او تاب ته د وجود مې په حیرت پلک اوسندان دی
د ستم د اور بتې ئې آب دیده لکه پولاد کړم
۱۳۷۴/۲/۲۰
د لوی اختر اوله ورځ

د سبا د امید ستوری

د سبا د امید ستوری داسې ورک دی په تیاروکې
لکه ورک چې د چا لعل شي د وختونو په ایروکې

د وحشت گریوانه تاکې به تنې روغه پرې نه ږدم
د جنون جذبه مې شته لا دې کمزورو شان پنجوکې

د وجود د غره هرپانړ مې انگازه د چا د عشق ده
نامعلومه فریاد اورم د انگیو په ناروکې

د لتهون شانه د سترگو په بڼوکې پسې گرځم
مسا پر زړه مې ورک شوی د خوبانو په کمڅوکې

ما په ژبه رخصت ورکړ خو خبر د سترگو نه وم
راشه کینه گرانه مه څه د باران په دې شیبوکې

د کنعان د گریوان اوښکې د لیدو سترگې پیداکړه
د ښکلا یوسف روان دی د کاروان خړوگردوکې

گونگوسه ده په گلشن کې یوگل بل ته غوږ کې وایي
مزه نشته هیڅ د حسن دی بې قدره پسرلوکې

ای طبیبه ! زه به کوم یو درته وایم خپله پوه شه
شته هزار دردونه پټ مې د پرهر په خندیدو کې

خپله یې هم په سر اوربل دی ګریوان تر په سپینو اوښکو
دالیدلې شمعې څه دي د پتنګ په سوزیدو کې

مینې جوړ آتش نفس کړم سینه ډکه د سره اوره
سمندر غوندې مې ژوند دی د اورونو په لمبو کې

که بلبل د سبا چوپ دی خو نغموکې تیر ارمان یې
لکه بوی هسې خورشوی د ګلونو په وږمو کې

څو وداِن د عشق جهان وي او ژوندی په کې انسان وي
د حافظ غزل به اوري د پیړیو په اوږدو کې

۱۳۷٤/۳/۱۰

د مینې زور

هسې زور مې په زړه کړی مینې ستا
عقل هوش راڅخه وړی مینې ستا

راز رغون مې شو د زړه په کروندې کې
چې کرلی په کې زړی مینې ستا

ساه مې سوزي نور قدم اخستی نه شم
کړم په ډېرو منډو ستړی مینې ستا

هرې خواته مې چې بیایي ورسره ځم
اچولی راکې پړی مینې ستا

بندوبست مې د کفن دفن په کار دی
رانه جوړ کړ بېخي مړی مینې ستا

یوه زه نه یم چې یې هسې قول او زول کړم
په دارنګ کړ ټول وګړی مینې ستا

د «حافظ» په سر ئې توري خاورې باد کړې
چې غماز کړو منځګړی مینې ستا

۱۳۷٤/۳/۱۱

زما دردونه

هغه دردونه چې پر ما تیریږي
مینه کې کله پر بل چا تیریږي

عمر روان جوړه د باد شپه ده
لکه د نن هسې سبا تیریږي

ستا د وفا کیسه به پاتې وي تل
نه پاتې کیږي دا دنیا تیریږي

څو چې څگر ورباندې نه کړي ستې
پروانه کله له رڼا تیریږي

پرتادې یې سیوری قدر هم ونه شي
خیر که پر ماهره بلا تیریږي

زما پر زړه باندې به څه تیریږي
چې رقیان دا ستا پر خوا تیریږي

آزار به واخلي د حافظ د مینې
ستا له کوڅې چې بینوا تیریږي

۱۳۷۵/٤/۲

د ارمان غوټۍ

د جانان د کور دیوه په بلیدو ده
دم ساعت د هجران شپه تیریدو ده
د پامیرد غره له څوکې به شي هسکه
پښتنه شمله مې بیا په جګیدو ده.
ارماني بلبله راشه ورنه ځار شه
د ارمان غوټۍ موسکۍ په غوړیدو ده
چې آزار یې دی زما د زړه اخیستی
زمانه سلګۍ وهي په ژړیدو ده
د ګود رمنګي بانه کړه ګلې راشه
ماز دیګر شو د لمر ستر ګه په لویدو ده
سمندر ورته زما د اوښکو جوړ شو
د رقیب د ژوند کښتۍ په ډوبیدو ده
چې به شپه د مینا نو په کې نه شوه
د هغه کلي کوڅه په ورانیدو ده
د بیلتون ترخې شېبې به مو خوږې کړي
د وصال خوږه ورمه په لګیدو ده
بیا به شي پکې تپې د مینې مستې
عشقه! ستا ورانه دیره په جوړیدو ده
۱۳۷۵/۶/۶

د رحمن بابا په پیروی

یو تپوس

شنې زرغـــاراتو کـــیـــدلی دی کـــه نه دي
خـــوبرویـان پرې لوبیـــدلي دي کـــه نه دي
چې د وخت خـــزان شـــړلي و بهـــاره!
بلبـــلان بیـــرته راغبلي دي کـــه نه دي
د گلشن مـــالیـــاره وایه لتـــا څـــار شم
سرې غـــوټې دې غـــوړیدلي دي کـــه نه دي
د پســـرلي په نشـــه مســـتـــولیـــو نیـــو
گـــریوانو نه مـــوڅـــیـــرلي دي کـــه نه دي
چې بـه تـل د بـیـلتـــانـه په ژړا ســـرې وې
هغـــه ســـتـــرگې خندیدلي دي کـــه نه دي
هغـــه زړونه چې ویده د مـــرگ په خـــوب و
په ســـینو کې تخنیـــدلي دي کـــه نه دي
کـــتـــارونه خـــړې زانې مـــهـــاجـــرې
په فـــضـــا کې نڅـــیـــدلي دي کـــه نه دي
د رحـــمن له لاله زار حـــافظ خـــبـــر کـړی
چې اورونه یې کـــرلي دي کـــه نه دي
۱۳۷۶/۱/۲۰
جلال آباد د نارنج گل

د لوړو غرو په څوکو

ستا تر درشله به د رځمه د بڼو په څوکو
که جوړه لا روي ستا تر کوره د چړو په څوکو
قدم قدم کې مې د سترګو فرش هوارد ی درته
ته چې له خیاله پرې را درومې د پڼو په څوکو
یوه له درده ډکه څړیکه مې په زړه شوه خپره
چې شړک دې را کړلو ما خوارته د کوڅو په څوکو
پام تیرمې نه وځې د سر او مخ په سپینو ډکو
واورې وریږي تل مو دام د لوړ غرو په څوکو
چغه د حق به پټه نه کړم که په خوله مې راشي
ویروی څله ما منصور د غر غرو په څوکو
چې ایره کیږي چو په خوله اواز یې نه جګیږي
دا پتنګان دي چې سوزیږي د لمبو په څوکو
نه ده خوشبویه شا او خوا د نوبهار په ګلو
ستا د وربل عطر خپریږي د ورمو په څوکو

طبیبه! خیر که ملهم نه راوړې پتمی نه راوړې

مالګې مې څله د وروې د پرهرو په څوکو

د وخت آدم د خپل کرم په لاسو پاکې کړلې

خاورې پرتې وې د درخو د اننګو په څوکو

نه یم خبر چې به سکون په کوم مقام ومومي

د ژوند بېړۍ مې توپاني شوه دڅپو په څوکو

لکه غونچه د ناز له خوبه سترګې وغړوه

لړ درته ږدي د تندي خال د پلوشو په څوکو

له کومې وینې رنګ اخستی د چمن ګلونو

زړه د بلبل دي سوری شوی د اغزو په څوکو

زړه مې د خیال وزرې وکړې د حجاز په طرف

ګرځي د مینې د حرم د منارو په څوکو

تراوسه مړندی په مینه کې ژوندی دی «حافظ»

غلبیل غلبیل سینه د عشق د مردکو په څوکو

۱۳۷۶//۰۲/۸

د گلونو محفل

محفل گل ساقي گل رنګ په لاس کې جام گل
ناز یې گل مکیز یې گل ادا خرام گل
په کوم کور چې گل واته ننواته کړي
درې گل دیوار یې گل کوټه او بام گل
چې گل مخی گل صفته په کې اوسي
په هغه مالت وریږي صبح و شام گل
مطرب گل ، سرود یې گل نغمه یې گل وي
شمع گل ، پروانه گل پاخه او خام گل
د رنځو د خال دانه ورلاندې کیږدی
چې د مخ لپاسه خور کړي زلفې دام گل
د خوبۍ مثال یې نشته په عالم کې
رب جوړ کړی دی په خپل قدرت تمام گل
گل هغه چې یې صفت واړه د گل وي
څوک به څه کړي هغه گل چې وي په نام گل
گلروخان چې سیل ته ووځي د گلو

سرئې ښکته کړي په هر قدم او گام گل
یار مې گل ریبار مې گل زه گل پرست یم
ځواب گل ، وعده یې گل ده هر پیغام گل
خوله یې گل ، سترگې یې گل بار خویې گل دي
چالپاره یې ساتلي دي انعام گل
گل قاصده ! چې د گلو ښارته درومي
گل ته وړه زما له خوا دوعا سلام گل
زه به گل غوندې پرې ولې نه غوړېږم
خندا گل موسکا ئې گل هم یې کلام گل
نپوهیږم دا به فیض د کوم بهار وي
ستا د چم په باغ او بڼ کې وي مودام گل
گل بدنه ستا د سیمې گل کڅوکې
غوړیدلي دي د خاصو سره عام گل
وریسې به خود گلونه اقتدا کړي
مسجد گل ، محراب یې گل په کې امام گل
د حافظ د زړه د گل بلبله راشه
هر کلي ته دي ولاړ په احترام گل
۱۹/ ۱۰/ ۱۳۷٦
کابل تایمني کور

د وصال شپه

د وصال شپه ده ترسحره ډیو بله پریږده
د دیدنونو بختوره ډیوه بله پریږده
چې پتنګ وسوزي بلبلې پرې نغمې ووایي
د زلفو کوکرکې معطره ډیوه بله پریږده
زړه مې لانه دی پوره موړ په نظاره د حسن
خواست مې قبول کړه د زړه سره ډیوه بله پریږده
چې درته وکړمه یوځو د دلدارۍ خبرې
زما خیالي ښکلې دلبره ډیوه بله پریږده
ستا د ښکلا افسانه ورو په ورواوږد یږي پسې
د ټولو ښکلو مخوره ډیوه بله پریږده
لوګي اوګي به کړم لتانه سپیلني د سترګو
الله دې مکړه له نظره ډیوه بله پریږده
ماوې چې زه به لنډوم درته د عشق غمونه
داکیسه نه شوه مختصره ډیوه بله پریږده
چې په محراب د وروځو ستا د سجدو وار نشته دی
د قدر شپه ده رادبره ډیوه بله پریږده
که لږ تیاره شوه د رندانو بد مستۍ ته ګوره
د بزم میره معتبره ډیوه بله پریږده
مقام د حال کې تل د قال ژبه ګونګې پاتې وي
د خوار «حافظ» په حال خبره ډیوه بله پریږده
۱۳۷۶/۱۱/۲

حیات آباد پېښور

په دې دنیا جنت

وروستی وخت ورو ستی دیدن دی کـــه راځي

گــــرانه وخت د ځنکدن دی کـــــه راځي

په ځیر ځیر ستا د راتلو لارې ته گوري

سترگې سترگې مې بدن دی کــه راځي

چې په گلو به ئې شــــورو د بلبلو

اوس خزان هغه چمن دی کــه راځي

چې به شول په کې د مینې مجلسونه

تس نس هغه انجمن دی کـــه راځي

بې لتا مې داسې حال دی کـــه یې پوښتې

په سره اور کې کـــړیدن دی کــه راځي

چې به ما پردې دنیا جنت بللو

دوزخ شوی مې وطن دی کـــه راځي

۱۳۷۶/۱۲/۱۳

څلور قله

د دنیا غمونه سیند باندې لاهو کړه
ځان ملنګ کړه د جانان په درکې هو کړه
چې د عشق د بندګۍ طوق دې روزي شي
د فاختې غوندې ځان ستړی په کوکو کړه
دوګانه دې چې قبول یګانه رب کړي
د خپل زړه په وینو تل تازه وضوؤ کړه
د غماز د بدو سترګو که ځان ژغورې
څلور قله هر سبا د رباندې پوۀ کړه
که مطلب دې د جنت د حورو خوند وي
د دنیا د زړې کوندې په مخ تو کړه
چې جهان یې په حیرت تللی ښکلا ته
د سر لاندې د هغې ښکلې‌ها هو کړه
د وحدت دُر او مرجان چې کړې ترلاسه
نو د اوښکو په دریاب کې ځان ماهو کړه
نفس شیطان درپسې ګرځي خبردار شه
د تقوی سنګر کې ځان ورته قابو کړه
د موسی د امسا راز معلوم کړه ځان ته
بې اثره د فرعون سحر او جادو کړه
تار د حورو د جنت له زلفو راوړه
د حافظ د زړګي زخم پرې رفو کړه

۱۳۷۷/۲/۱۳

کور تایمني کابل

پیو کی

عشقه پسرلی شوم ورندی دی کړم
ښه شیبه باران یم شرندی دی کړم
خال دې د ابرو په منځ کې کېښودم
غشی شوم لینده کې شغندی دی کړم
مړومه سلګۍ د زنکدن مې وې
ګرانه مسیحا شوې را ژوندی دی کړم
تامې د ګریوان تارونه ونغړل
غاړې د جنون ته غړوندی دی کړم
هسې په نری شمال به ورژم
ګل دې د ریدي کړم رپندی دی کړم
تاچې د نظر غشي راوویشتل
لاغر شه د غرونو ترهندی دی کړم
واړه کرامات د حسن خپل ګنه
شوم هغه زیارت چې پسندی دی کړم
تور د تورو زلفو دې راپورې شو
توریې چې وي بخت هغه تندی دی کړم
خیر که د مالي منت دې واخستو
زیب دې د وربل شومه جُندی دی کړم
تل به دې حافظ د ښکلا پاتې شم
ګلې ! که پیوکی کې ځوندې دی کړم

۱۳۷۷/۱۱/۶

منصوري هوډ

قربان دې شم له سترګو چې جامونه چپه نه کړې
زما د خوارې مینې اُمیدونه چپه نه کړې

راغلې مې د زړه په ورشو سخته وچکالي
باران د دیدن راوړه خو وږمونه چپه نه کړې

ترهغو به یوپیل له میکدې نه کړم بهر
ترڅو مې چې ساقي په سرخمونه چپه نکړې

د ډیرو ککرۍ به په کې ووهي تالونه
زما منصوري هوډه کداونه چپه نه کړې

د حُسن چنګیزي لښکره بویه احتیاط
د زړه په غلغله کې مې تختونه چپه نه کړې

فرهاده! زه دې نه منم د عشق پهلواني
ترهغو چې پربل مخ دا لوی غرونه چپه نه کړې

امعبد ته هم نشه کې د وحدت راغلې آشنا
واعظ خو دې چپه کړو ممبرونه چپه نه کړې

حافظ به درته ووایي اتل د عشق په څه
که چیرته د اغیارو سنګرونه چپه نه کړې

۱۳۷۷/۱۱/۱۳

کابل تایمني کور

د لمر لمنه

مازدیگر دی ځمه لار دګودر نیسم
د پیغور د تورو وار ته ئې سر نیسم
زما ژوند دې ورنه ځارشي چې خوښیږي
د بنوغشي یې تول په تتر نیسم
که ولې د شودوشاتو کې راسمې
شنده ونه شومه کله ثمر نیسم
چې آباد دې کړم د عشق عمارتونه
نن سبا ورته د مینې اثر نیسم
د لاویز عطر به راوړي ستا د زلفو
ستا د سیمې له نسیمه خبر نیسم
چې دې خیال ساتم د سرو شونډو په زړه کې
«ګویا داچې په پنبه کې شرر نیسم»
چې یې بیل نشم د حسن له مرکزه
د ذرې په دود لمنه د لمر نیسم
زړه مې تور د تورو شپو تورو تیارو کړ
د رڼا د راتلو لار د سحر نیسم
خوږ ځواب قاصد راوړی دی له یاره
چې حافظ په مخرم کې اختر نیسم
۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د نظر براق

چې راپورې دې شو تور د تورو سترګو
هله پوه شومه په زور د تورو سترګو

د هوسۍ په شان به ئې خوب په منېر.تون وي
پاتې مه شه په چا پور د تورو سترګو

د بنو نيزوکې زړه وړی له ګوګله
د نظر په براق سپور د تورو سترګو

تاريکو کې د ژوندون اوبه موندې شي
که ځای راکړی يار په کور د تورو سترګو

د رنځو په څير به دوړه ايره پايي
چې کوم زړه سوی په اور د تورو سترګو

«په کې صيد کړي د حرم د غزالانو»
د نظر دام چې کړي خور د تورو سترګو

ورځ تر ورځې ئې بازار پسې تو ديږي
صفت نه کوومه نور د تورو سترګو

زه «حافظ» چې د ښکلا په بازار راغلم
په کې جوړ ؤ عجب شور د تورو سترګو

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د حُسن عرش

د بندګی کړی مې غوږ کې شوه غلام وختم
د حسن میره بخت مې ګوره ستا په نام وختم
که شوم وړه لکه رانجه د تندي خال دې شومه
عرش ته د حسن دې اشنا په یوه ګام وختم
د عشق کلال خپله پچه کې راته ځای رانه کړ
په اور د مینی کې لاپوخ نه یمه خام وختم
له هرې خوا راباندې راغلې د تیارو لښکري
د سبا ستوری وم بې وخته په ماښام وختم
رانه اداب د محفل هیرشو ساقي عفوه غواړم
له ډېرې بېړې وارخطأ په سر د جام وختم
کامیابي مې د دنیا په امتحان کې نشته
په ازموینه کې د مینې چې ناکام وختم
داچې له غیرې مې د عطرو قافلې باریږي
لکه پروته دې د قد په ګل اندام وختم
غمازه ! ستا د بدو سترګو د محک په قیاس
د یار حضور کې شوم سره زر عیار تمام وختم
چې اقتدأ مې په محراب د کږو وروځو وکړه
« حافظ » د مینې مقتدي ومه امام وختم

۱۳۷۷/۱۱/۲۸

د دانگي چينه

په لتـه بند د زړه مې کـډې د جـانـان تيـريږي
ځي د ايلبند په لور کتـار اوښان تيـريږي

توري کـيـږدی د دانه گی په چينه ودريدې
د اوبو ژی په اوږو ايښې گلرخـان تيـريږي

ورته ريښې ريښې گـريوان د مـجنون لاره نيسي
د سـحـر خـړه کې ليـلا راغله کـاروان تيـريږي

سـبـا بلبلو په نغـمـو کې داسې ويلې سـره
ښکلی بهـاردی زاروان سـپـيـره خزان تيـريږي

عـشـقـه ! له دې نه به هم بله مـرتبـه وي لوړه
چې د مـيـږي په کـور د حـسن سليـمـان تيـريږي

داخـو نيـولی د ښکلا و ډيو وگل په سـرو
هسې په څنگ چې ترې د حـسن پتنگان تيـريږي

غـمـازه ! ته ترې څـه خـبـر يې ته پرې نه يې سوی
کـومـه لمبـه چې د بيلتـون زمـا په ځـان تيـريږي

کـچـکول د سـتـرگـو کې ورواچوه خيـرات د ديدن
گلې ! کـوڅـه کې دې د مـينې ملنگان تيـريږي

د خدای کـلام کې وړنه څـه ښکلې کـيـسـه جوړيده
څوک څه خبر چې څه کوهی کې د کنعان تيريږي

څوک يې په کانو ولي څوک مـسخرې پرې کـوي
« حافظ » په دغه مالت بيا څيرې گريوان تيـريږي

۱۳۷۷/۳/۱۳

گنډیري گلونه

د حسن گل ته دي حیران ولاړ هک پک گلونه
چیرته گلاب گلونه چیرته د زمبک گلونه

گلې ! چې ته به پرې راځې لکه ورمه د گلو
شه هغه ځمکه هر قدم څپک څپک گلونه

چې تش ښکالو دې د ښکلا ورته په غوږ کړه نسیم
له هرې خوا درته په بڼ کې شو راڅک گلونه

ریباره ! تاوې یار به راشي لا راغلی نه دی
په انتظار مې شو د سترگو مردمک گلونه

ډکه ځولۍ د رورم وربل ته د سپین غره له گلو
څه گنډیري گلونه ښکلي څه مښکک گلونه

څه نمکي حسن در کړی پاک الله دی درته
ستا د گل مخ سره پیدا کړي لا نمک گلونه

داخو بورا دي چې د ژوند کور ئې غونچې د گلو
کله لیدای په رنها ورځ شي شوپرک گلونه

حافظ چې ستا د حسن باغ ته هر سحر درومي
کره کوي په کې د سترگو په محک گلونه

۱۳۷۸

د حُسن باران

يو گل وم له گلونو گلستان کې به مې شپه وه
بهار کې به مې شپه وه په خزان کې به مې شپه وه
د مخ د لمر په وړانګو کې دې ورک اوبه اوبه شوم
روڼ ستوری د آسمان وم کهکشان کې به مې شپه وه
سهار به د بلبلو په نغمو راجګیدم
د تورو تورو زلفو شبستان کې به مې شپه وه
جنونه ستا وحشت زړه کې پیدا کړ داسکون
وحشیان به راته رام ؤ بیابان کې به مې شپه وه
ښکلا د طبیعت به کړه هردم نور افشاني
لوند لوند به وم د حسن په باران کې به مې شپه وه
نه غم د بیلتانه ؤ او نه فکر د هجران
د وصل په ښایسته ښکلي مکان کې به مې شپه وه
ماشوم غوندې مې لوبې ستا خالونو سره کړې
نتکۍ کې به مې شپه وه په پیزوان کې به مې شپه وه
وږمه وم هر سهار به دې له څنو خپریدم
سنبل کې به مې شپه وه په ریحان کې به مې شپه وه
نسیم د صبحدم به نازولم تخنولم
امیل ومه په غاړه د جانان کې به مې شپه وه
په کوم نظر چې اوس «حافظ» ته ګورې داسې نه ووم
تنې غوندې د ښکلو په ګریوان کې به مې شپه وه
۲۴ / ۲ / ۱۳۷۸

د سبا ستوری

د تورو سترګو غم په سر واخستم
لکه نشه ئې په ساغر واخستم

شو د زړه بدر مې د تندر په حال
نن یې چې ټول په خپل نظر واخستم

شوم ئې له سر د قربانۍ ګډوری
زه لر ولاړوم خو ده بر واخستم

د سبا ستوری وم اوس بل څه شومه
ذره ذره د حسن نمر واخستم

چې هر یو غبر مې راغبرګیږي په غوږ
لکه انګی په غیږ کې غرواخستم

«حافظ» به اوس پدې کې څه ووایم
تاچې د میني په هنر واخستم

۱۳۷۸/۲/۲۵

کابل تایمني کور

د پنجرې دروازې

ته چې لاړې زه دې پرېښودم يوازې
را په مخ شوې د دنيا د مخ ناسازې
بلبل وار د گل په هجر شور فرياد کړم
د پنجرې دروازې نه شوې راته وازې
دې مالت کې زړه سوی نشته په ويرژنو
ستا کوڅې ته مې راځي اوښکی آستازې
پام چې مخ دې ښکاره نه کړې د سالونه
پيدا شوې بدې سترگې نظربازې
ښا پيرۍ د چين ما چين مې هم کتلې
ستا په څېر نشته اوږدې زلفې درازې
حيرانيږم دې دستور د زمانې ته
چې په مينه اشارې بولي غمازې
«حافظ» پوه شومه په راز د دواړو کونو
چې مې سترگې ستا د سترگو شوې همرازې
۱۳۷۸/۲/۲۸
کابل تايمني کور

د ځواني مرګی منګی

په چغـو او په کـو کـو دې په وروژړیدم
پـه لـر وژړیـدم او هـم پـه بـر وژړیـدم

قـربان دې له درباره شم دربان مې شـو مـانع
حـضـورته دې درتلی نشم بهـر وژړیدم

بلبل سره د مـینې په دسـتـور کې یم شـریک
د ګل په پانه پـرخـه د سـحـر وژړیدم

دنیـا راسـره ژاړي خـو یو یار راسـره نه
نغـمـه د مـنـات رباب شـوم په هنر وژړیدم

د حُسن مـازدیګر مې کړو په خپلو اوښکو ډوب
منګی د ځـواني مـرګې په ګـودر وژړیدم

راوړې مې له سپـین غـره ځولۍ تشـه د مـراد
په خـړو خـړو غـرونو د خـیـبـر وژړیدم

هیڅ رحم ئې رانه غی دې کلک زړه کې په «حافظ»
هرځـو مـره کـه په مـخکې د دلبـر وژړیدم

۱۳۷۸/۳/۷

سپیره منګی

بیګاه په خوب کې مې دلبر په غېږ کې سر ایښی ؤ
ځکه مې سر له اسمانونو څخه بر ایښی ؤ

اوس د خپل سر په قدر یاره پوهیدلی نه شم
سرخو ؤ هلته چې مې کله ستا په در ایښی ؤ

د ګلو تاج به مې ګڼلو پرې ستومانه نه وم
چې مې د سر لپاسه ستا د غمو غر ایښی ؤ

د ناز په نیم نظر دې زه څنګه بیدله کړمه
دادې په سترګو کې جانانه څه هنر ایښی ؤ

ته چې په دا قدو بالا د باغ په لورې لاړې
سردې پښو کې درته سرو صنوبر ایښی ؤ

وخته د خاورو سره خاورې شوه د مجنونو میره
سپیره منګی یې لا تراوسه په ګودر ایښی ؤ

ماوې د بد نظر اثر به درنه کډه وکړي
سپیلنی زړه مې ستا د عشق په مجمر ایښی ؤ

«حافظ» به تولـه شپـه د ستـا د یادو ذکر کاؤ
غوږ به یې تل په غږ د الله اکبر ایښی ؤ

۱۳۷۸/۳/۱۷

د کرم امسا

پرېـــوتم د زړه لـــه زوره پـــرېـــوتم
عـشـقـه ! سـتـا له مـسـتـه شـوره پريوتم

لېږ د لونگين نه دي خطا شـــومـــه
لاس راکـــوه هـلـه گـــوره پـريـوتم

حُسنه ! سـتـا د خـيـال د دنگو غـرو په لار
بـرنـشـم خــتـــي نـسـکـوره پـريـوتم

شـور فـريـاد مې واوره د جنون د ښـتې
سـتـا په لمن څـه بې کـوره پريوتم

راکـړه د کـرم امـسـا چې پـورته شم
راشــه اى زمـا غـمـخـوره پـريـوتم

تور د سـتـرگـو سـپـين مې سـتا په يادو شـوې
ایٔ زمـا د سـتـرگـو توره پـريـوتم

جـوړ چې د حـافظ د عـشق جـهـان نه شـو
دا دنـيـا کـــړه ورانـه نـوره پـريـوتم

۱۳۷۸/۳/۲۳

د سترګو مسیحا

که داغونه مې د زړه ګورې راځه
آینه کې ځان ته څه ګورې راځه
روح مې تللی ستا د یادو هدیرې ته
که ما خوار غریب ته ښه ګورې راځه
چې باران د پشه کال ورته حیران دی
که د اوښکو ورېده ګورې راځه
دود یې خېرې ایرې کېږې پتنګان دي
په ډیوه که سوزېده ګورې راځه
شهادت یې مبارک شه ستا د سترګو
په زړه خښ دې که بانه ګورې راځه
لاس دې راکړه سترګې پټې کړه بیا ګوره
که ترعرشه رسیده ګورې راځه
ستا د شونډو خوږلني ده پرې غالبه
خیر که سترګو کې ترخه ګورې راځه
ستا د سترګو مسیحا ته په کاته دي
که د عشق په تبه مړه ګورې راځه
که قبوله مې دعاشي ګرانه یاره
بده ورځ په ژوند و مه ګورې راځه
۱۳۷۸/۳/۲۳

رنځورې ته

چې دې وچو سپيرو شونډو ته نظر کړم
ګلې وايه ! چې زه څه خاورې په سر کړم
که زما په وينو ستا د خوږ علاج شي
چاړه واخله چې د زړه وينې مې در کړم
چې خالي دې اوښکې وګرځي په سترګو
نوګريوان له غمه زه په اوښکو تر کړم
که د مرګ پرښته چيرته پرې راضي شي
زه به ساه د ستا د ساه په بدل ور کړم
که ته نه يې راز به ستا د مينې فاش کړم
زه به ټول عالم په دې مينه خبر کړم
نا معلومه درد دې خوري د صورت وينه
په وينا به د طبيب څنګه باور کړم
زما عشقه ستا له ځوره به څه وايم
زه دې څنګه په ژوندونې در په در کړم
که ډيوه ستا د جمال شي چيرته بله
د پتنګ غوندې به زړه پرې خاکستر کړم
حافظ ستا دروغ صورت ارمان وړي ګورته
خاورو لاندې به هم ستا لورته نظر کړم

۱۳۷۸/۳/۲۶

د گلو کر

د گلو کــرته مې د ربو له چې گــلان وکــرو
څــو امــیلونه چې په غــاړه د جــانان وکــرو

خیر دی که کال سوکړه راغلی اسمان زړه کلک کړي
د زړونو للمــه به د اوښکو په باران وکــرو

چې د توپان د لیــونو مــوجــونه ونه ډارشي
د قــوبچی به په څــپــوکې د گــریوان وکــرو

کټ او پیــروني به ترې جــوړشي تلې هم ورســره
راشــه د اوښکو یوڅــو ستوري په اسمــان وکــرو

گــوندې د مــه ئې شي په سیــوري څوبې د مــه زړونه
د رحم زړي به په زړه کې د انســـــان وکــرو

چې ډ ک خــمــان راته ولاړوي د کــاله په غــولي
یوڅــوتاکــونه به په کــورکې د مــغــان وکــرو

یو لاله زار به ورنه جــوړشي د بهــار په مــوسم
د زړه داغــونه کــه د عــشق په بیــابان وکــرو

چې د راتلو هرپل ئې ســتــرگــوته دا ویاړ وښبي
حــافظه راشــه چې په لارکې ئې چشــمــان وکــرو

۱۳۷۸/۵/۷

غلچکی خال

د وروځو خال ئې غلچکی د زړونو لارې وهي
څوک چې تالاشي هره خوا چغې کوکارې وهي

حُسنه ! ځلادې يو په څوشوه د بهار په موسم
څنو وربل کې چې گلونه پرې وارې وهي

ساعت گړی ته مې د عمر تغر ټول وگنه
د ژوندون پانگه مې غمونه وار په وارې وهي

ځمکه فضا د بيلتانه ماتم په سر اخستی
دلته زه ژاړم په هوا زانې چيغارې وهي

چيرته سيلاب او چيرته توی چې په گريوان بهيږي
دامې د سترگو له اسمانه اوښکې دارې وهي

د زړه پرهرمې شو زولن ناسور به جوړشي ورنه
کاږه بانه دې شيبه دم په کې نوکارې وهي

زاري جگی دي لاس د چا زنې پښې ښکلوي
دولت د حُسن بيا د کومې يوې خوارې وهي

چې يې له سترگونه د ستورو تښتولی دی خوب
دا خو حافظ کړيکې له درده د ناچارې وهي

۱۳۷۸/۵/۲۳

کابل

د تندر توره

د تندر توره چې د وريځو په لښکر ووته
ناره د فتح د مستانو له سنګر ووته

د زړه په فصل مې تنها د ږلۍ تيره شوله
داسې ئې وسوم چې مې سره لمبه له سر ووته

د تورو شپو تيارو په غېږ کې پوره وځبيښلم
بس د غه چغه مې له خولې نه په سحر ووته

رنګين بازار ئې د همزولو په ګودر کې جوړ کړ
د نجونو ميره چې له کوره مازديګر ووته

چې د ښو نيزې ئې ما پلو راواړولې
ماوې سينې ځنې مې څوکه د خنجر ووته

روحه! چې ته مې له نظره شوې پنا د سترګو
ساه مې وزرونه ورته ګوره د نظر ووته

د زړه ملوک مې د کلونو مسافر شو پسې
بدرۍ د حُسن چې ارم نه په سفر ووته

نن د ساقي د مستو سترګو اثر دومره زيات شو
ستا بد مستۍ شرابه څه شوه په کوم ور ووته

حافظه غلا ته دې د زړه د کور راغلې وه څوک
پرې خبر نه شوې ښا پيرۍ وه په هنر ووته

۱۳۷۸/۶/۱۷

ACKU PROPERTY

مات ستوري

دچا د مینې د یادونو قافلو سره ځم
سحره ! ستا د ماتو ستورو بدرګو سره ځم

یوه شیبه نیمه به یم د مه د یار په رخسار
لکه شبنم په ګل د نمر د راختو سره ځم

د سفر غوږونې مې ترلې داشنا کلي ته
ځم روانیږم د بلبلو د نغمو سره ځم

لکه د شمعې بلووم په سر لمبه د مینې
تورې تیارې رڼا کووم د دیوو سره ځم

د خوښۍ ناوې مې یوه په کور د ننه نه شوه
زه به ترڅو د دې نیمزالو جنازو سره ځم

که راپخلا مرور یار شي په موسکاشي راته
د خپلو ترمو ترمو اوښکو د جرګو سره ځم

مالیاره ! پام سترګې درنې نه کړې ګلچین نه یمه
وړمه وړمه یمه روانه د غونچو سره ځم

حافظ (حافظ) یم پاتې شوی حسنه ! ستا په درګاه
که چیرته ځم حسنه ! هم ستا په اشارو سره ځم

۱۳۷۸/۵/۲۹

PROPERTY OF ACKU 8708

رنگین ماښام

حسن دې ښکلا ده څه رنګین غونډې ماښام دی
وګوره آسمان ته د سپوږمۍ یې لاس کې جام دی

ګرځي صراحي په لاس ښکالود ښاپیرو اورم
دلته غني پروت دی سرته ناست ورته خیام دی

هرې خواته دلته کې تسبیح د پرښتو راځي
وینم په حساب کیږي سجود دی که قیام دی

پیري په سپږسیو د کنعان د حسن ګل پیري
خدایه دا د حسن څه وږیا شانتې لیلام دی

تل چې ترې د مینې طوافونه شپه او ورځې شي
دا جوړه کعبه ده او که ستا د کاله بام دی

ناز د آسمان ستوري هم د ښکلو په لیمو مني
تا ښایست ورکړی چې په خپل قدرت تمام دی

ټول قضا لمونځونه به دې وشي پسې نیت کوه
صف و روځې بانه یې مقتدیان خال یې امام دی

پوخ یې کړه لا پوخ نه دی حافظ په اور د مینې کې
اوس هم لا په سپینه ږیره ستا په مینه خام دی.

۱۳۷۸/۷/۵

د شاعر چاپ شوي آثار :

۱- دنغمو کاروان (دشعرو نو ټولو نه) ۱۳۵۶ کال .

۲- دشمشاد له هسکې څوکې (دشعرو نو ټولګه) ۱۳۶۲ کال .

۳- ستا دچم ګلونه (د غزلو ټولګه) ۱۳۶۵ کال .

۴- تاترې (دنظمو نو ټولګه) ۱۳۶۶ کال .

۵- دردونه او تکلونه (دشعرونو ټولګه) ۱۳۶۹ کال .

۶- مات ستوري (همدا ټولګه) ۱۳۷۸ کال .

۷- د اتم ټولګي لپاره د تاریخ ژباړه ۱۳۴۲ .

دشاعر ناچاپ آثار :

۱- دباچا خان په باب نظمونه .

۲- دسولې په باب نظمونه .

۳- زما ترانې د (زرو په شا و خواکې) دتصنيفونو ټولګه .

۴- دنړۍ د ادبیاتو دشاهکارو نو کیسې (ژباړه).

۵- دنړۍ دمشهور شاعرانو شعرونه (ژباړه) .

۶- د غزلو یوه ټولګه .

۷- دحق پتنګان : دیني لیکنې چې وخت په وخت د راډیو له لارې خپرې شوې دي

۸- سهارنۍ نذرانې : دیني لیکنې ، د راډیو لپاره .

۹- دلنډو کیسو یوه ټولګه .

۱۰- ویرینې اوستاینې نظمونه .

PROPERTY OF ARIC
Established

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني

خپاره کړې آثار

۱ - خيرې کړېوان، عبدالوهاب سرتېر.

۲ - سيندونه هم مري، اسحاق ننګيال.

۳ - پښتانه (پټانز)، اولف کارو.

۴ - دويمه سقاوي، سمسورافغان.

۵ - په افغانستان کې توپان، غوث خيبري.

۶ - د شملې پېړۍ تر نمايي د افغانستان د بهرنيو اړيکو تاريخ، لوډيك آډميك.

۷ - په افغانستان کې رښتيا څه تېرېدل؟ الکساندر مايوروف.

۸ - د سيند پر غاړه، حبيب الله زړه سواند شينواری.

۹ - ګام پر ګام له خوشال سره، محمد آصف صميم.

۱۰- مات ستوري، نصر الله حافظ.

د افغانستان دکلتوري ودې ټولنه - جرمني

VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER
AFGHANISCHEN KULTUR E.V

د خپرونو لړ (۱۰)